

POTOPIS – PREKO HRVAŠKE IN SRBIJE V SEVERNO MAKEDONIJO, GRČIJO IN ALBANIJO

V tem letnem času (druga polovica Maja in v prvih nekaj dneh Junija) praktično še nikoli nisva odšla na osrednji dopust. Razlog je vedno bila najina služba ali še prej šola najinega sina. Pa saj to zgodbo tako ali tako večina med vami pozna.

Sedaj, ko sva oba upokojena, sin pa je že zdavnaj samostojen, sva dočakala čas, ko sva lahko prav ta čas odšla z avtodomom na dopust. Seveda gre za čas, ko še ni tako imenovane visoke sezone, cene so nižje, temperature pa še ne tako visoke, da jih lahko prenašamo tudi upokojenci. Najpomembnejši razlog za obisk Severne Makedonije, Grčije in Albanije pa je seveda ta, da v teh državah z avtodomom še nisva dopustovala. Ko to piševa še nisva čisto sigurna, da bova Albanijo obiskala ali ne, a potrudila se bova, da jo vsaj za dan ali dva obiščeva.

Je pa to potovanje kar malo drugačno, kot so bila najina potovanja po državah Zahodne Evrope. Saj veste, na državne meje, carine in različne denarne valute smo že skoraj pozabili. Tokrat ne bo tako, na tej poti naju čaka prav to.

1. DAN - NA POT DO BEOGRADA

Od doma sva se odpravila v četrtek 16. 05. 2024 ob 09.30 uri. Pot naju je vodila od doma, v okolici Šmarja pri Jelšah, preko mejnega prehoda Dobovec, do avtoceste Maribor – Zagreb. Pred tem sva se ustavila še v trgovini da sva nakupila nekaj povsem svežega sadja. Vse ostalo sva v avtodom nanosila že dan ali dva pred začetkom potovanja. Pred nama je bilo 475 kilometrov vožnje, najin cilj pa je bil »Kamp Dunav« v Beogradu (N:44.87859; E:20.35438). Vožnja po avtocesti mimo Zagreba je potekala običajno in brez težav.

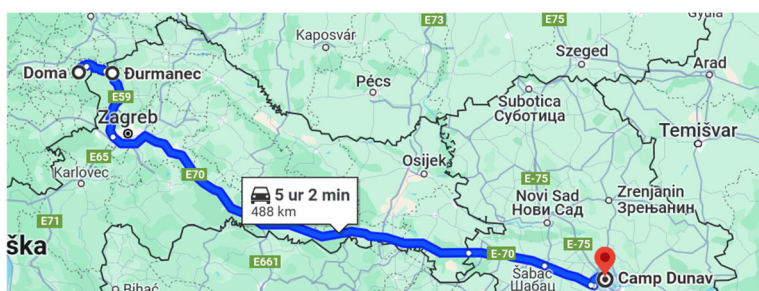
Sicer pa je avtocesta Zagreb – Beograd v precej slabem stanju, zlasti na hrvaškem delu, kjer so številne poškodbe avtoceste, ki jih sicer na več delih popravljajo, tako da sva imela kar več dolgih kilometrov vožnje po enem delu avtoceste. Avtocesta na srbski strani je veliko boljša, praktično brez poškodb a sva naletela na močan veter v najino vetrobransko steklo, zato sva vožnjo precej upočasnila, saj je veter najin avtodom premikal levo desno tudi za kakih 20 do 30 centimetrov.

Ustavljala se nisva kaj dosti, dejansko le na zadnji bencinski črpalki pred mejo med Hrvaško in Srbijo. Razlog je bil zelo praktične narave, cena diesla na Hrvaškem je bila 1,41 evra v Srbiji pa 1,75 evra. Mejo sva prestopila v Lipovcu (Hrvaška) oziroma Batrovci (Srbija). Tu naju je čakala tako carinska kot policijska kontrola. Kolona tovornjakov pred mejo je bila kar nekaj kilometrska. Tudi midva sva za prestop meje čakala slabo uro. Po dolgih letih sva doživela to, da je

srbska policija v najin potni list dala žig, tega res nisva doživela že zelo dugo. Pa tisto znamenito vprašanje, ki smo ga doživljali v nekdanji skupni državi »imate šta za prijaviti« (imate kaj za prijaviti). Vsega tega seveda nisva več vajena.

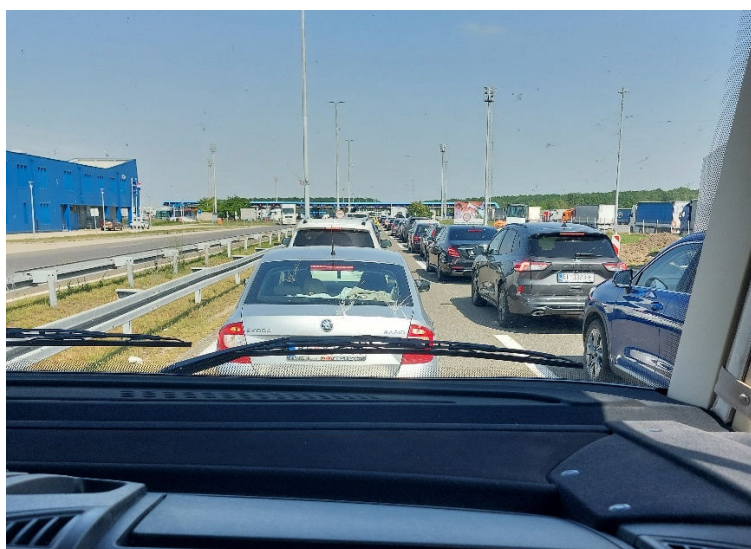
V »Kamp Dunav« (N:44.87859; E:20.35438) sva prispela ob 17.40 uri, pot torej ni trajala 5 ur in 7 minut ampak 8 ur. V tem kampu sva bila že leta 2013, ko sva bila v Črni gori in sva se na poti domov ustavila prav tukaj. Takrat je bil to edini kamp v Beogradu, danes je menda še eden nižje Beograda v smeri Niša, a večina avtodomarjev se ustavi prav tukaj. V teh letih se tukaj ni kaj dosti spremenilo, pohvaliti pa morava povsem nove sanitarije, ki so lahko za vzgled mnogim, tudi v Zahodni Evropi ali pri nas.

Danes sva prevozila 501 kilometer, a vožnja ni trajala 5 ur in 7 minut ampak skoraj 8 ur. Povprečna poraba goriva je bila 10,2 litra na 100 kilometrov, kar je za naju in ta avtodom absolutni rekord. Voziva namreč med 90 in 95 kilometri na uro, a tako visoka poraba goriva je logična, saj je velik del poti med Zagrebom in Beogradom pihal veter v nasprotni smeri najine vožnje.

Današnja pot.

Še nekaj slik, danes le ena.

Na meji med Hrvaško in Srbijo.

2. DAN – NA POT DO SEVERNE MAKEDONIJE

Noč ni bila taka, kot sva si želela. Po dolгих urah vožnje se človeku seveda prileže globok spanec. Toda veter je bil tisti, ki nama je to preprečil. Na trenutke sva imela občutek, da sva na kaki stari barki, ki se nekontrolirano ziba na razburkanem morju. Svoje pa je naredila tudi veja bližnjega drevesa, ki je ob močnejšem vetru udarjala po strehi najinega avtodoma. No, vejo sva odlomila, vetra se pač ne da preprečiti, zato sva se zbudila precej nenaspana.

Kamp sva ob 09.00 zapustila in plačala 3,020 srbskih dinarjev, kar je 25,78 evrov, na spletu je sicer nižja cena. Najprej sva se dogovorila, da ne greva skozi center Beograda ampak po obvoznici, toda ugotovila sva, da to precej podaljša najino načrtovano pot, zato sva ta načrt opustila in se odpeljala skozi središče Beograda proti jugu. Najin današnji cilj je »Winary Popova Kula« v kraju »Demir Kapija« v Severni Makedoniji (N:41.410511; E:22.226075).

Avtocesta med Beogradom in Nišem je bila zgrajena približno takrat kot avtocesta med Vrhniko in Postojno, zato je precej vijugasta in seveda tudi dotrajana, saj je stara več kot 50 let. Veter je bil močan in vožnja je bila naporna. Pri Nišu pa se začne praktično nova avtocesta, ki vodi do meje s Severno Makedonijo. Ob avtocesti je bilo veliko starih in opuščenih počivališč z restavracijami, ki ne dajejo lepega videza, a tudi novih počivališč z restavracijami je kar precej.

Avtocesta do Niša je precej obremenjena, zlasti s tovornjaki iz Bolgarije in Turčije, ki pa vsi pri Nišu zavijejo proti vzhodu in avtocesta do meje s Severno Makedonijo je praktično prazna in zelo udobna za vožnjo. Avtodomi ali počitniške prikolice so na tej relaciji prava redkost. Pogled na pokrajino in hiše, ter domače avtomobile, pozornemu opazovalcu sporoča, da potuje po precej revni pokrajini. Tudi kakšno nenavadnost srečate, kot je klasičen avtoštopar na avtocesti ali pa posameznik, ki prenaša gorivo, ker mu ga je zmanjkalo. Na celotni relaciji do Severne Makedonije je pihal tudi precej močan veter, zato je bila potrebna precejšnja previdnost pri vožnji.

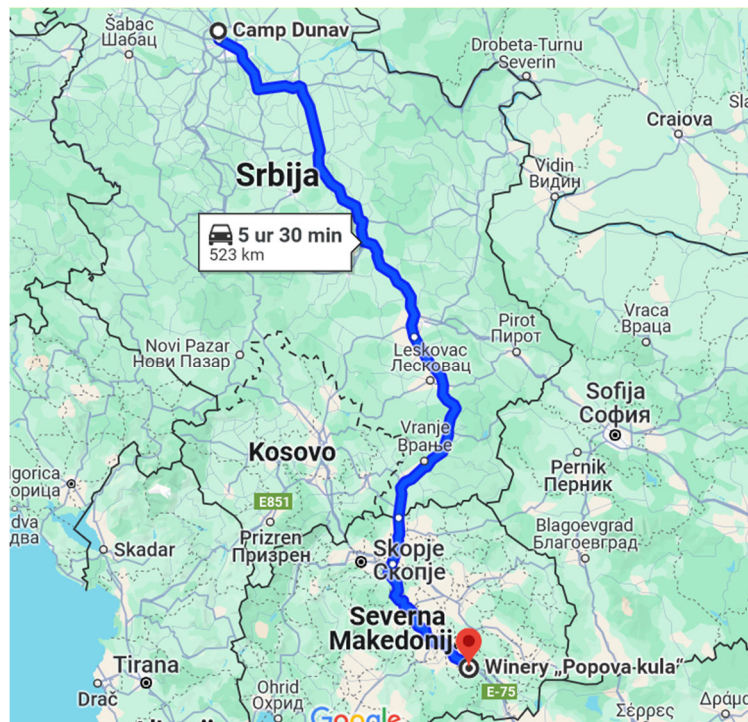
Mejni prehod med Srbijo in Severno Makedonijo ni klasičen mejni prehod. Kaže da se tukaj gredo nekakšen mini Schnengen. Na strani Srbije so hiške mejne kontrole, a carinikov in policistov ni. Na strani Severne Makedonije pa je tako imenovana skupna mejna in carinska kontrola. Na meji so ob čakajočih vozilih precej moteči romski otroci, ki prosjačijo za denar. Če enemu daš en sam evro, bo tvoje vozilo obkrožilo deset ali več otrok. Kljub vsej humanitarnosti zato ni pametno odpirati vrat vozila in biti radodaren, bolj pametno jih je opazovati, saj utegnejo narediti kako škodo na vozilu. Čakalna doba na mejnem prehodu je bila le nekaj minut. Seveda pa klasika, kontrola osebnih dokumentov, vključujoč dokumente vozila (prometno dovoljenje, ne zelena karta).

Po prečkanju meje med Srbijo in Severno Makedonijo, kjer zapletov ni bilo, je bilo pred nama še okoli 150 kilometrov vožnje. Uradno je na celi omenjeni relaciji avtocesta, ki pa jo tu in tam težko tako imenujemo. Mimo letališča v Skopju je precej poškodovana in polna udarnih jam, ki so za avtodom lahko usodne, zato kaže voziti precej počasi in previdno. V osrednjem delu sploh ne gre za avtocesto ampak za klasično dvosmerno navadno cesto polno ovinkov, ki pa so jo spremenili v enosmerno cesto z dvema pasovoma v eno smer, brez odstavnega pasu (tako kot pri nas med Grosupljem in Višnjo goro). Ta del avtoceste je precej problematičen. Zadnji del avtoceste pa je povprečno spodoben, a paziti je treba na udarne jame, ki vas lahko presenetijo kadarkoli. S cestninami pa je tako, da imajo odprt sistem cestninjenja, kar pomeni, da imajo na tej relaciji do meje z Grčijo pet cestninskih postaj, kjer lahko plačate z evri ali s karticami (seveda tudi z »denarji«, kar je njihova valuta). Plačilo z evri je precej neugodno zaradi menjave denarja, zato je bolje da uporabite take ali drugačne plačilne kartice. Vse cestnine skupaj pa znašajo 12,57 evra.

Končno sva prispela na najin cilj to je »Winary Popova Kula« v kraju »Demir Kapija« v Severni Makedoniji (N:41.410511; E:22.226075). Gre za zelo spodoben gostinski objekt, kjer lahko dobro jeste in pijete po zmernih cenah, seveda pa lahko najamete tudi sobo ali apartma. Drugo vprašanje pa so avtodomi. Uradno imajo kamp, ki je brezplačen, če pa hočete imeti elektriko plačate 15 evrov na dan. Realnost pa je taka, da kampa ni, je le nekakšen PZA brez oskrbe, elektriko pa ti napeljejo iz objekta. Midva sva se odločila za elektriko, odpadne vode in fekalije pa bodo počakale na Grčijo.

Če boste v vašo navigacijsko napravo vnesli gornje koordinate, vas bo ta dobrih 300 metrov pred pravim odcepom za »Winary Popova Kula« napotila desno in po nekaj 100 metrih boste prispeli na dvorišče druge vile. Tam naju je pričakal prijazen mož, ki naju je napotil nazaj do glavne ceste in naju natančno podučil kako prideva na pravi cilj, ki je bil takrat oddaljen le okoli 800 metrov.

Danes sva prevozila 537 kilometrov, a vožnja ni trajala 5 ur in 7 minut ampak skoraj 9 ur. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je iz 10,2 litrov na 100 kilometrov padla na 9,8 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj fotografij, tudi danes le ena.

Koze na obisku.

3. DAN – V GRČIJO ALI NAZAJ V EU

»Winary Popova Kula« v kraju »Demir Kapija« v Severni Makedoniji (N:41.410511; E:22.226075) sva zapustila ob 07.45 uri, ter pot nadaljevala v smeri kampa »Mitari« v Grčiji (N:40.14336; E:23.73520). Najino prenočišče je bilo od meje z Grčijo oddaljeno le okoli 40 kilometrov, zato sva zavila na avtocesto in pot nadaljevala proti mejnemu prehodu Severne Makedonije z Grčijo. Avtocesta je na tem delu zelo solidna, sva pa seveda preračunavala kje napolniti gorivo za avtodom. Cene so jasne. V Severni Makedoniji je cena diesla 1.20 evra v Grčiji pa je cena diesla 1,64 evra. Vse je torej jasno, tik pred mejo z Grčijo sva dotočila gorivo za avtodom.

Na meji med Severno Makedonijo in Grčijo sva čakala okoli 20 minut. Policisti so opravili kontrolo dokumentov, cariniki pa so nama pokazali, da lahko vožnjo nadaljujete brez kontrole. Takoj za mejo je prva cestninska postaja, kjer pa je bila potrebna odločitev. Če je najin avtodom visok manj kot 2.70 metra je cestnina znašala 2,40 evra, če pa bi bil najin avtodom višji od tega, pa bi plačala 6,40 evra. No, plačala sva le 2,40 evra tudi po namigu cestnarja.

Avtocesta v smeri Soluna (Thessaloniki) je precej problematična. Na prvem odseku gre sicer za avtocesto, ki pa ima veliko udarnih jam in kaj lahko ostanete brez kolesa ali vsaj pnevmatike, zato je potrebna previdna in počasnejša vožnja, ter seveda izogibanje udarnim jamam. V osrednjem delu avtoceste pa sploh ne gre za avtocesto ampak za klasično dvosmerno cesto z dvema odstavnima pasovoma, kakršno smo nekoč poznali med Celjem in Mariborom. Tu vladajo povsem nemogoča pravila vožnje (nekoč so enaka pravila vožnje veljala med Celjem in Mariborom, ko tam še ni bilo klasične avtoceste). V praksi to pomeni, da vozniki samoumevno prehittevajo v »škarje« kadarkoli, saj je jasno, da se bo prehitevano vozilo ali nasproti vozeče vozilo umaknilo na odstavni pas. Če tega pravila ne upoštevate, ti domačini celo nesramno trobijo.

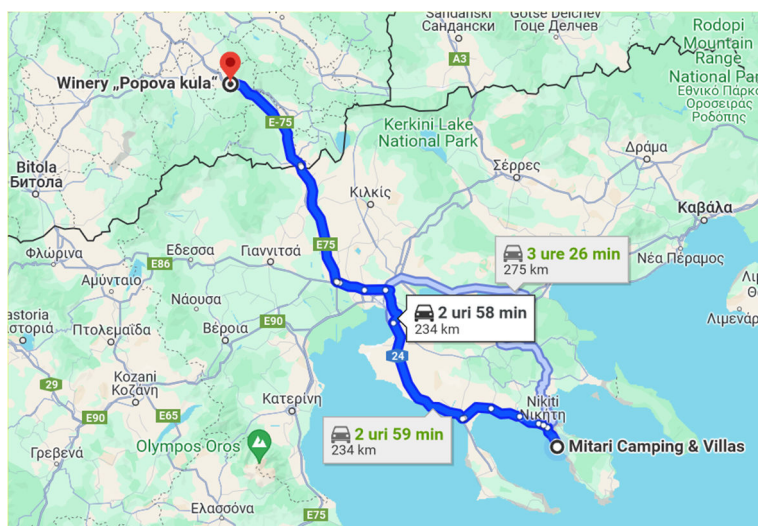
Tudi tukaj ob cesti vidite nemogoče količine smeti, kar je prav moteče, presenetile pa so naju neke vrste kapelice ob cesti velikosti pasje utice ali nekaj podobnega. Nekatere tiste, ki so iz železa, so celo že zarjavele, druge novejšje pa seveda vzdrževane in okrašene z rožami. Kar nekaj časa sva ugibala kaj to je in končno ugotovila, da najverjetneje gre za obeležja v prometnih nesrečah preminulim, podobna situacija je v Srbiji, kjer pa ob cestah vidite male nagrobne plošče.

Pot sva nadaljevala mimo Soluna na Halkidiko, točneje na »srednji prst« imenovan »Sithonia«. Na poti sva obiskala neko domačo privatno trgovino in klasičen Lidl, ki ga poznamo vsi. Nabavila sva nekaj zalog hrane in ugotovila, da so v privatni trgovini cene precej višje kot v Lidlu. Splošen vtis pa je, da so tu cene hrane enake, v nekaterih primerih pa celo precej nižje kot pri nas.

V kamp »Mitari« v Grčiji (N:40.14336; E:23.73520) sva prispela ob 13.40 uri (upoštevajte, da je tukaj časovni zamik ene ure, tukaj so eno uro pred Slovenijo). Kamp je v ACSSl s ceno 21 evrov na dan za avtodom in dve osebi z elektriko.

Današnje potovanje z avtodomom bi lahko označila tudi kot »velika vrnitev v EU«. V Srbiji in Severni Makedoniji sva bila le okoli 30 ur, zaradi cen mobilnih operaterjev seveda skoraj nisva uporabljala telefonov, tablic in še česa. Za povprečnega Slovenca, ki je vajen plačevati mesečno okoli 20 evrov za mobilni telefon in ima zato na razpolago neomejeno količino klicev in SMS-ov, ter praktično neomejeno količino prenosa podatkov, je to prav strašljiva situacija, kot da si odrezan od sveta. Zato sva se prav razveselila ponovnega prihoda v EU.

Danes sva prevozila 245 kilometrov, a vožnja ni trajala 2 uri in 58 minut ampak 4 ure in 55 minut (časovni zamik). Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je iz 9,8 litrov na 100 kilometrov padla na 9,4 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

4. DAN – DAN POČITKA

Danes je dan počitka, po približno 1.200 prevoženih kilometrih se to tudi prileže. Počitek sva načrtovala. Kamp »Mitari« (N:40.14336; E:23.73520) je soliden kamp, toda ta čas tukaj nimaš kaj početi. Za kopanje še ni dovolj topla voda, mini market dela le ob sobotah in nedeljah, restavracija še ne dela, avtobusnih prevozov do katerega od bližnjih mest praktično ni. Morda boste rekli zakaj pa sta potem potovala do tja? Ja ravno zaradi počitka po naporni vožnji, ki sva si ga res privoščila.

Najin jutrišnji cilj je ogled grobnice Filipa II. Makedonskega , očeta Aleksandra Velikega Makedonskega v kraju Vergini, ki je na poti proti Meteori. O Aleksandru Velikem Makedonskem so se naše starejše generacije učile, učitelji so nam povedali, da je bil to Makedonski kralj in velik vojskovodja. Wikipedija pa pravi, da se je rodil leta 356 let pred našim štetjem in da je umrl leta 323 pred našim štetjem, torej je bil ob smrti star 32 let in nekaj. Spodnja slika prikazuje imperij Aleksandra Velikega Makedonskega v času, ko je bil na višku moči. Ne pozabite, ob smrti je bil ta vojskovodja star nekaj nad 32 let.

Zemljevid prikazuje Aleksandrov imperij v največjem obsegu

[Več podatkov](#)

Vir: Wikipedija

Še nekaj slik.

Na najinem avtodomu vedno vihra naša zastava.

Zanimiva oljka v kampu.

5. DAN – PREKO VERGINE DO METEORE

Kamp »Mitari« (N:40.14336; E:23.73520) sva zapustila ob 8.55 uri, za dvodnevno bivanje (avtodom, dve osebi in elektrika) sva plačala 42 evrov (ACSI cena). Vedno pa vas lahko kaj preseneti. Pri plačilu na recepciji ni delala neka povezava, zato je bilo potrebno plačilo v evrih neposredno v gotovini. Dobro je da imamo lastniki avtodomov to planirano.

Pot naju je vodila mimo Soluna (Thesaloniki) do kraja Vergina (bolj znana kot starodavno mesto Ajga, ki je bilo prva prestolnica Makedonije, tako Wikipedia), najin namen je bil, da si tukaj ogledava grobnico Filipa II. Makedonskega očeta Aleksandra Velikega Makedonskega.

Avtodom sva parkirala na parkirišču za avtodome, kjer lahko tudi prespite in dobite svežo vodo in elektriko (N:40.484977; E:22.320218). Lastnik je domačin, star kakšnih 70 let, toda očitno ima poslovne sposobnosti. Zavedal se je pomembnosti bližnjih grobnic in svoj vrt ali njegovo njivo je preuredil v asfaltirano parkirišče za avtodome in prikolice. Če boste tukaj le parkirali, zaradi obiska grobnic, boste plačali 1,50 evra. Če pa boste prenočili (parkirišče visi, zato boste morali avtodom ali prikolico podlagati), pa boste plačali 5 evrov za prenočišče in 3 evre za elektriko (sanitarij ni). Kakorkoli že mož je vljuden in korekten sploh pa pošten. Precej dobro govori nemško angleško pa skoraj ne. Ko sva ta prostor zapuščala sva ga vprašala, če lahko natočiva vodo. Seveda je dejal, da ja. Natočila sva kakih 40 litrov vode in zdelo se nama je pošteno, da jo plačava. Napotila sva se proti njemu in ga vprašala koliko stane voda. Nič je dejal. Seveda sva mu dala evro, ki pa ga je odklonil. Šele na najino vztrajanje ga je vzel in se dvakrat priklonil.

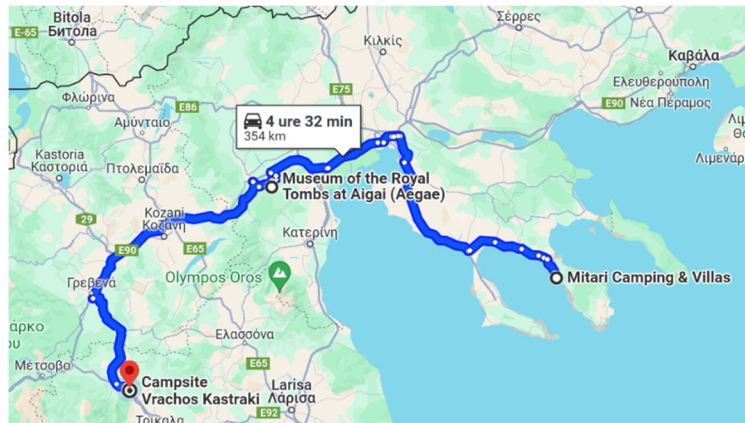
Približno 200 metrov od omenjenega parkirišča se nahaja vhod v grobnico Filipa II. Makedonskega, ki je bil oče Aleksandra Velikega Makedonskega. Vstopnina za ogled grobnice in muzeja znaša 15 evrov, za upokoјence pa 8 evrov. Blagajničarka je zahtevala osebni izkaznici in čeprav sva oba upokoјenca po slovenskih zakonih, je ona očitno upoštevala grške zakone. Meni je status upokoјenca priznala, Ireni pa ne, zato, sva plačala 23 evrov.

Različni viri zato navajajo različne podatke, ki pa jih nisva preverjala, ker jih je praktično nemogoče preveriti. Omenjeno najdišče je bilo odkrito šele v drugi polovici prejšnjega stoletja, odprto pa šele leta 1993. Muzej je zgrajen na prvotnem pokopališču tako, da so grobnice ostale na prvotnem mestu. Zato so bile ob odkritju tudi popolnoma nedotaknjene z vsemi predmeti, kronami in še čem. Kdo vse je tukaj pokopan poleg Filipa II. Makedonskega (oče Aleksandra Velikega Makedonskega) ni popolnoma jasno, jasno je le nekaj, da grobnice še odkrivajo in kaj bodo še našli ne vemo.

Pot naju je v nadaljevanju vodila v kraj Meteora, konkretnije v kamp Vrachos (N:39.713299; E:21.614401). Po poti sva na avtocesti doživeli še dve presenečenji. Blagajničarka na prvi cestninski postaji naju je vprašala kako visok je avtodom in odgovorila sva ji da sodi v drugo kategorijo (pomembna je višina in ne dolžina avtodoma kot, drugod po Evropi). Prijela je za nek drog ga zavrtela in izmerila višino najinega avtodoma in se strinjala z najino ugotovitvijo. Na eni od naslednjih cestninskih postaj pa novo presenečenje, tako kot vedno do sedaj v Grčiji sva pričakovala drugi plačni razred, a vljudna gospodična nama je zaračunala tarifo avtobusa. Ko sva protestirala je rekla »sorry« in zmignila z rameni in pokazala, da lahko pot nadaljujemo.

Zadnjih približno 70 kilometrov do najinega cilja pa novo presenečenje. Navigacija je izračunala, da bova to razdaljo prevozila v več kot uri in pol. Preračunano bi to pomenilo, da bova vozila s hitrostjo 40 kilometrov na uro. Ne, sva rekla, to je napaka, zato sva ustavila in ponovno preverila koordinate, rezultat je bil enak. Nisva mu verjela, zato sva postopek ponovila na mobilnem telefonu. Rezultat je bil enak. Tudi realnost je bila enaka. Ta del ceste je izjemno ovinkast in omogoča minimalne hitrosti, tudi omejitve hitrosti na 30 kilometrov na uro naredijo svoje in končno sva morala priznati poraz, zmagala je navigacijska naprava in ne midva. V kamp Vrachos (N:39.713299; E:21.614401) sva prispela ob 16.45 uri.

Danes sva prevozila 377 kilometrov, a vožnja ni trajala 4 ure in 32 minut ampak 7 ur in 45 minut (upoštevajoč postanek za ogled grobnic). Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je iz 9,4 litrov na 100 kilometrov padla na 9,3 litra na 100 kilometrov.

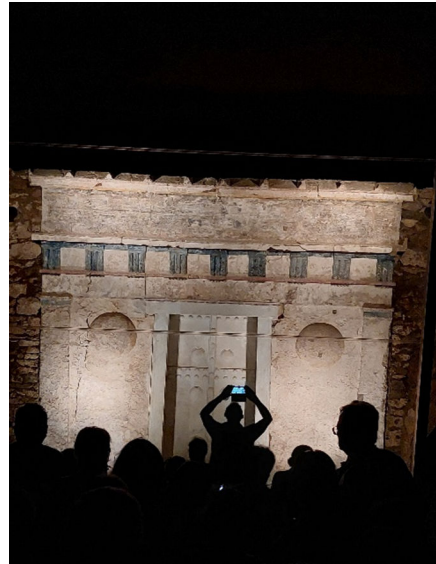

Današnja pot.

Še nekaj slik.

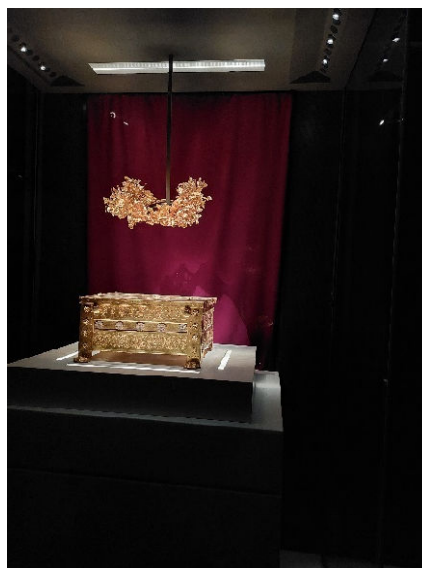
Vhod v muzej grobnic.

Originalna grobnica.

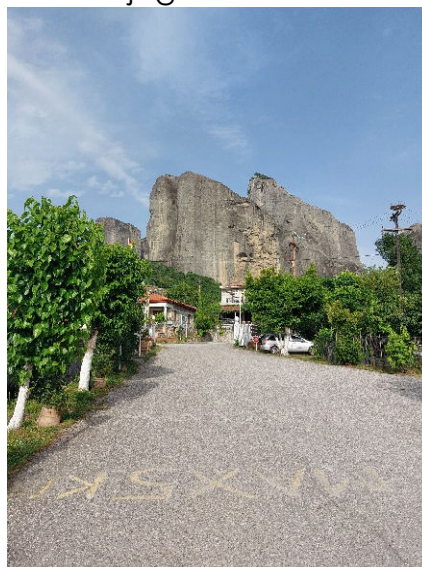
Zlata skrinja s posmrtnimi ostanki Filipa II.

Zlata skrinja s posmrtnimi ostanki njegove žene.

Srebrni izdelki najdeni v grobnicah.

Vhod v Kamp Vrachos.

6. DAN – NA OGLED SAMOSTANOV METEORE

Današnji dan sva namenila ogledu samostanov V Meteori. Meteora (dobesedni prevod je »samostani na nebu«) je kamnita formacija na kateri so zgrajeni kompleksi vzhodno pravoslavni samostanov.

Na tem območju so arheologi v jamah našli ostanke človeka iz ledene dobe. Najstarejši zid, ki so ga našli v jamah šteje častitljivih 23.000 let, tako pravijo različni viri. V 9. stoletju našega štetja pa se na tem območju naselijo prvi menihi puščavniki, ki so živeli v votlinah in razpokah. V 14. stoletju so začeli graditi samostane, do katerih so sprva dostopali le po lestvah, ki so jih v primeru nevarnosti lahko odstranili s pomočjo vitla. Stopnice, po katerih je možen

dostop še danes, pa so vklesali v skalo mnogo kasneje, šele v začetku prejšnjega stoletja, tako pravi Wikipedija. Od 24 -ih samostanov jih danes deluje le še šest (dva ženska in štirje moški), v vsakem pa živi manj kot 10 menihov oziroma nun. Največji je samostan Veliki Meteoron, ki pa je bil danes žal zaprt, zato sva si ogledala drugega največjega – samostan Varlaam, ki nosi ime po menihu Varlaamu, ki se je leta 1350 povzpел na skale in začel graditi samostan. V muzeju je veliko število relikvij in cerkvenih zakladov. Za javnost so odprti še samostani Rousanou, Samostan sv. Nikolaja Anapausa, Samostan sv. trojice in samostan sv. Štefana v katerem domujejo redovnice. Med svetovnima vojnama so bili samostani večkrat bombardirani in opustošeni, saj je veljalo prepričanje, da menihi zadržujejo begunce.

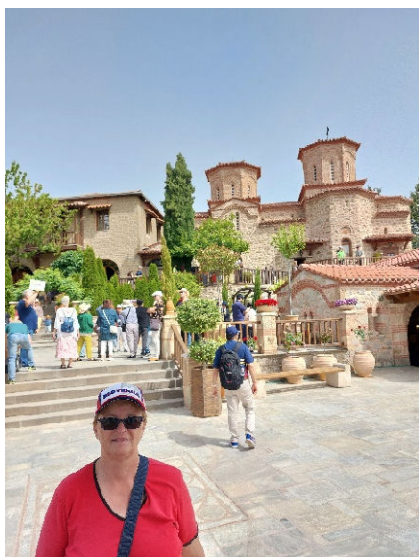
Danes je do omenjenih samostanov speljana široka cesta, ki omogoča dostop številnim turistom, ki obiskujejo ta resnično zanimivi predel Grčije. Tudi midva sva se odločila za obisk z lokalnim avtobusom, ki ima postajo praktično pred vhodom v naš kamp in pelje do vseh samostanov. Cena enosmerne vozovnice je 1,60€. Že receptor v kampu nama je svetoval, da kupiva enosmerno vozovnico do izbranega samostana, nato pa se počasi peš vrneva v kamp in si vmes ogledava še druge samostane.

Ko sva čakala na avtobusni postaji se je nama pridružil starejši nemški par, ki sta prav tako želela na ogled samostanov. Mimo se je pripeljal taksi, se ustavil in nam ponudil prevoz do samostana Varlaam za 2,50 evra po osebi. Ker bi morali na bus še nekaj časa čakati, smo s odločili, da gremo s taksijem, ki nas je pripeljal praktično do vhoda oziroma stopnic omenjenega samostana.

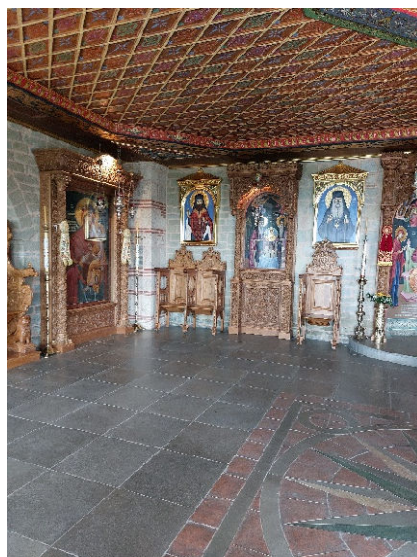
Vstopnina v samostan znaša 3,00 evre po osebi, kot zanimivost pa naj poveva, da morajo ženske vstopiti v samostan v krilu čez koleno, če le tega nimajo jim posodijo ruto, da jo ovijejo preko hlač. Tako je bilo tudi v najinem primeru.

Ogled samostana je bil res fascinanten in zanimiv. Tu in tam sva ujela nekaj razlage turističnih vodičev v angleščini, da sva se lažje znašla, saj grščine, v kateri so praktično vsi napisi ne znava. No osnovne usmeritvene table in redki napisi so tudi v angleškem jeziku. Po ogledu samostana, sva se peš napotila proti kampu in vmes občudovala različne razglede. Ne morem mimo tega, da izraziva razočaranje nad prometnimi tablam, ki so praktično vse porisane z različnimi grafiti (eno sva tudi slikala), kar je resnično moteče. Danes sva prehodila 7 km in se prijetno utrujena vrnila v kamp.

Še nekaj slik.

Dvorišče samostana Varlaam.

V notranjosti, pred vhodom v cerkev samostana.

Pogled na samostan na drugi skali.

Pogled na samostan Rousanou.

Leseni kip meniha ob poti.

Razočaranje – počečkana usmerjevalna tabla, to srečate skoraj povsod po Grčiji.

7. DAN - IZ METEORE DO ATEN

Po dobrem spancu in konkretnem in zajtrku sva najin avtodom pripravila na nadaljevanje poti, to pomeni, da sva izpraznila odpadno vodo in WC kaseto ter plačala 46,00 evrov za dve nočitvi. Takšna cene je veljala, ker sva plačala v gotovini, sicer bi bila 4 evre višja. Računa seveda ne izdajo. Dobila pa sva leseno podobico enega pravoslavnega svetnika.

Najin današnji cilj je bil edini večji kamp, ki je blizu centra mesta Camping Athens (N:38.008709; E:23.671857), ki je od centra Aten oddaljen približno 7 kilometrov. Kamp zahteva rezervacijo, ki sva jo seveda opravila.

Najprej sva za 1,599 evrov natočila 50 litrov diesla. Kar zahtevna operacija na lokalni črpalki, ki je utesnjena ob mestne hiše. Končno sva se odpravila proti najinemu današnjemu cilju, toda po nekaj kilometrih sva ugotovila, da se sučeva v krogu in navigacijska naprava nikakor ni našla izhoda iz mesta. Razlog je gradnja avtoceste v bližini, zato situacije navigacijska naprava ni obvladala. Zato sva sledila staremu pregovoru naših nekdanih sosedov »kartu čitaj i seljaka pitaj« (glej karto in vprašaj domačina). No, to je bilo pa učinkovito in v bližnjem Lidlu sva nabavila nekaj nujnih artiklov, zlasti vodo in pot nadaljevala v smeri avtoceste za Atene. Po nekaj kilometrih je bil pred nama osebni avto, ki pa je na prehodu železnice tako upočasnil, da se je komaj premikal čez prehod. Ni nama bilo jasno zakaj, a ko sva zapeljala čez železniški prehod sva mu bila hvaležna. Gre za nenormalno poškodovano vozišče na prehodu, ki bi naju zagotovo stalo kake prerezane pnevmatike, če ne še kaj več.

Na prvi cestninski postaji naju je čakalo presenečenje. Dama srednjih let je določila, da sva »avtobus«, proti čemur sva seveda protestirala. Odločno je vzela neko palico in izmerila višino avtodoma. Tu namreč dolžina avtodoma ni pomembna, ampak je pomembna višina. Ko se je vrnila je povedala, da avtodom sicer po višini ustreza kriterijem za nižjo ceno kakršno sva plačevala do sedaj. Toda ona je ugotovila da imava nad avtodomom »krogec« (gre za TV anteno) s to pa presegava višino za nižjo tarifo in tako sva ostala »avtobus«. Prijazno nama je še pojasnila, da v Grčiji avtoceste upravlja kar pet podjetij, ki samostojno določajo cene.

»Avtobus« sva ostala na celi relaciji do Aten, skupno sva zato plačala skoraj 55 evrov za 354 kilometrov. Če bi sodila v nižjo kategorijo, kot na severu Grčije bi plačala skoraj dve tretjine manj.

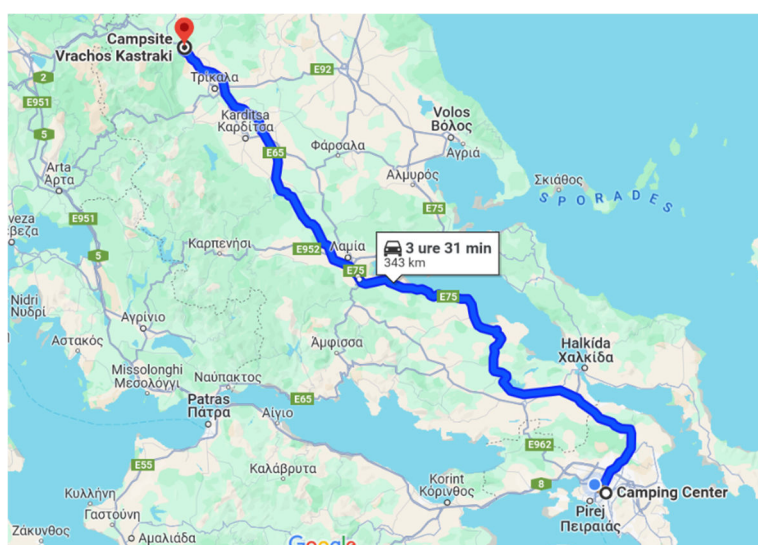
Na približno polovici poti sva se ustavila za sok in malo razgibavanja in doživela res posebno presenečenje. Na počivališču je stal konvoj osmih avtodomov nenavadnih registracij. Ustavila sva tik ob njih in na najino veliko presenečenje ugotovila, da gre za konvoj kitajskih avtodomov, ki potujejo iz Kitajske preko Azije v Evropo, ki jo do dobra obkrožijo in pot nadaljujejo preko Rusije nazaj na Kitajsko. To sva ugotovila na osnovi označb na njihovih avtodomih, Imeli so tudi

zastavo Slovenije, kar naj bi pomenilo, da bodo obiskali tudi Slovenijo. Njihova pot naj bi trajala 160 dni.

Čez dobro uro in nekaj, ko sva se že namestila v Camping Athens (N:38.008709; E:23.671857), sva zagledala, tudi njih. Skoraj logično, to sva tudi pričakovala, saj je ta kamp praktično edini.

Receptorka naju je prijazno opozorila, da je pametno, da kupiva 24 urno vozovnico za avtobus, podzemno železnico in tramvaj in da greva v mesto kar dvakrat. To sva tudi storila in za eno vozovnico plačala 4,10 evra. V uri ali dveh sva si ogledala traso najinega jutrišnjega potovanja v center Aten.

Danes sva prevozila 354 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 31 minut ampak 5 ur in 45 minut. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je iz 9,3 litrov na 100 kilometrov padla na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj slik.

Kitajski Avtodomi na počivališču kampa.

Vsi imajo nalepljeno pot, ki jo bodo opravili in zastave držav skozi katere bodo potovali, tudi Slovenijo..

8. DAN – ATENE

Po dobrem spancu in konkretnem zajtrku sva se napotila v center Aten. Avtobus in podzemna železnica ali metro, sta naju pripeljala v vznožje Akropole v Atenah (cena za 24 ur za vse prevoze je 4,10 evra po osebi). Cena za vstop v Akropolo je 20 evrov, za upokojence pa 10 evrov. Ponovno je bilo potrebno preverjanje in Irena ni izpolnjevala pogojev 65 let, zato sva plačala le 30 evrov.

Akropola kot taka je lepa, čeprav obiskovalec občuduje le kamenje, morda je celo lepši razgled na Akropolo iz bližnje okolice. Na enega takih razglednih točk sva se povzpela in naredila nekaj lepih fotografij Akropole, ki jih lahko vidite v nadaljevanju.

V nadaljevanju naju je pot vodila v vznožje Akropole, kjer sva lahko občudovala take in drugačne zgodovinske najdbe. Toda tudi center starih Aten. Ta je izjemno lepo urejen in čist, poln takih in drugačnih trgovin, pa tudi gostinskih lokalov, ki pa so izjemno dragi. Kozarec vina (verjetno dva decilitra) za 10 evrov je pa več kot preveč.

Podzemna železnica in lokalni avtobus sta naju pripeljala do Lidla, tudi tukaj nam znane trgovine, kjer sva za naše cene ali manj nabavila nekaj zalog za naprej in se odpravila v kamp. Jutri pa k novim dogodivščinam naproti.

Danes sva prehodila 8,4 km po samem centru Aten.

Še nekaj slik.

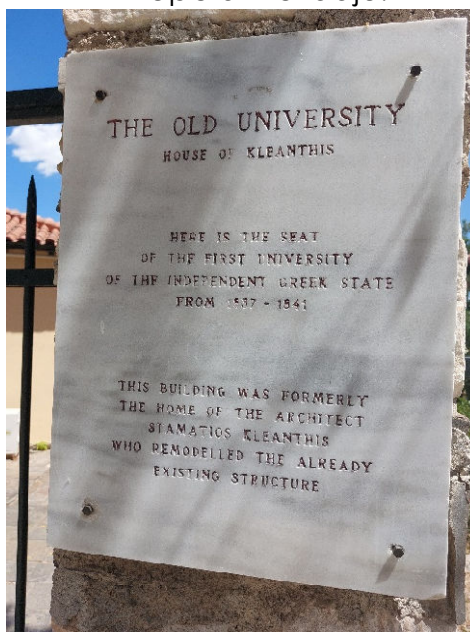
Pogled na Atene.

Akropola v ozadju.

Pogled na ostanke starogrške arhitekture.

Stara univerza v Atenah.

Hadrianova knjižnica v ozadju.

Pred parlamentom v Atenah, menjava straže.

9. DAN – NA PELOPONEZ

Kamp v Atenah, Camping Athens (N:38.008709; E:23.671857), sva zapustila okoli 11.00 ure. V tem kampu veljajo nekatera posebna pravila, na kakršna do sedaj še nisva naletela. Najprej vas osebje kampa postavi na točno, v naprej določeno mesto, kakšnega odstopanja skoraj nimate le 20 ali 30 centimetrov levo ali desno. Snemanje v kampu je prepovedano, na kar še nisva naletela. Ob odhodu pa najprej plačate, šele nato lahko zapustite mesto kampiranja, kakšnega postajanja pred recepcijo ni. Midva sva naletela na zelo prijazno receptorko in precej manj prijazno gospo, ki naju je, po njenih pravilih ali pravilih kampa, postavila na točno določeno mesto.

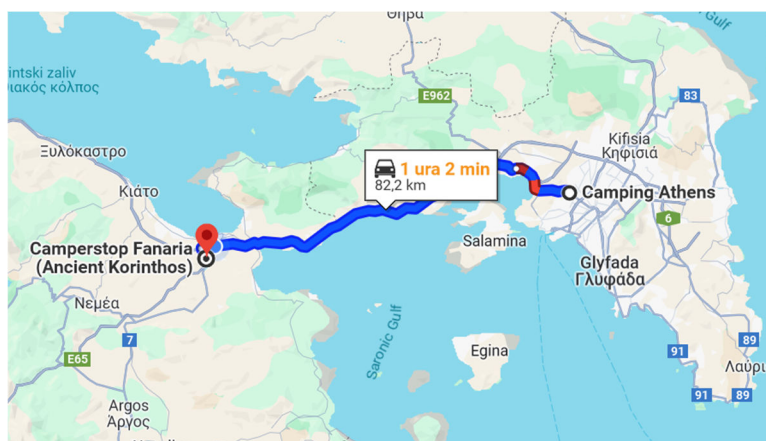
Iz kampa naju je pot vodila proti jugu, upala sva, da ne preko centra Aten, kar se je tudi zgodilo. Toda po kakšnem kilometru sva naletela na dolg zastoj, kjer sva izgubila vsaj pol ure. Namenoma sva na navigacijski napravi izključila avtoceste, ne zaradi cestnin ampak zaradi vožnje po mestih in vaseh, ki jih raje vidiva. A prvo presenečenje je sledilo. Pred nama se je pojavila cestninska postaja, kjer so naju spet šteli za »avtobus«, zato sva tako ceno tudi plačala. A glej ga zlomka na sami cestninski postaji je skrajna desna vozna steza namenjena izhodu iz avtoceste brez plačila kar sva seveda zgrešila in avtocesto zapustila čez približno 4 kilometre.

V nadaljevanju sva vozila po stranskih cestah, precej umirjeno in normalno do Korintskega prekopa, kjer naju je pot vodila na Peloponez. Ta prekop so odprli leta 1893, čeprav so o prekopu sanjali že v Antiki, a ga niso zgradili. Prekop povezuje Jonsko in Egejsko morje, je nad 6 kilometrov dolg in v širino na dnu

meri le 21 metrov, tako da je neprehoden za večino sodobnih ladij. V drugi svetovni vojni je bil prekop zaprt, znova so ga za promet odprli leta 1948, tako Wikipedija.

Najin cilj je bil danes precej krajši kot običajno le nekaj nad 80 kilometrov iz Aten. Gre za Camperstop Fanaria (N:37.89844; E:22.8954). Gre za klasično gostilno, katere lastnika pa imata podjetniško žilico. Prostor, kjer lahko postavite avtodom niso kako posebno razkošje, niti niso večinsko v ravnini. Toda presenečajo nekatere druge stvari. Če v gostilni potrošite za hrano 10 evrov po osebi, za prenočevanje z avtodomom ne plačate nič. Internet v bližini gostilne dela brezplačno, na voljo je stranišče in na voljo so tuši, toda v gostilni. A pazite, ko gostilno zapro so vhodna vrata do stranišč in tušev odprta. Seveda je na voljo tudi prostor za izpust odpadne vode in kemičnega wc. To pa še ni vse, avtodom si lahko tudi operete, na voljo pa so vam tudi pralni in sušilni stroji. Dodatni stroški so le 3 evre za elektriko, pa pralni in sušilni stroj. Midva sva koristila le elektriko.

Danes sva prevozila 87 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 2 minut ampak 2 uri. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

10. DAN – V KALAMATO

Camperstop Fanaria (N:37.89844; E:22.8954) sva zapustila okoli 10.00 ure, Za dobro kosilo, trikrat pijačo, koriščenje interneta, stranišča in kopalnice, pa še pranja avtodoma sva plačala le 32 evrov. Dodaten strošek je bila elektrika v višini treh evrov.

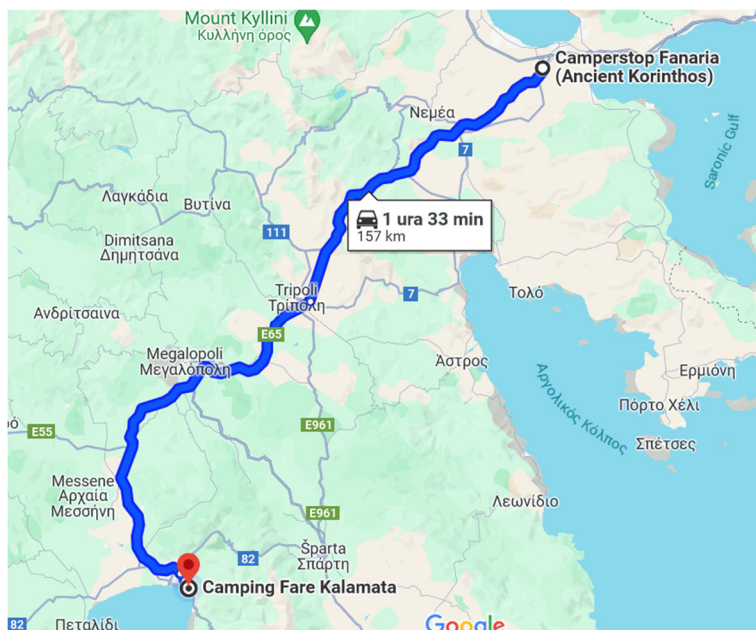
Ostala pa je dilema ali naj potujeva do kampa Fare v kraju Kalamata (N:37.021118; E:22.143731) po avtocesti ali po stranskih cestah. Preračun je pokazal, da bova po avtocesti s cestninami potovala 3 ure manj, kot po stranskih cestah, čeprav bova plačala cestnino. Odločila sva se za avtocesto. Na poti sva poklicala omenjeni kamp, kjer pa ni bilo jasnega odgovora ali naju bodo sprejeli ali ne, zato sva so ogledala tudi druge možnosti v okolici Kalamate.

Za cestnine sva plačala 27,15 evra, ker so naju tudi tokrat šteli za »avtobus«. Po prispetju v Kalamato sva zavila v bližnji Lidl, kjer sva dopolnila najine prehranske zaloge, prav tako pa sva zavila na bližnjo bencinsko črpalko, kjer sva diesel dotočila po 1,528 evra za liter kar je tukaj zelo ugodno, pa še vetrobransko steklo so nama očistili.

V kampu Fare v kraju Kalamata (N:37.021118; E:22.143731) so naju sprejeli. Cena kampa je 22 evrov na dan za dve osebi avtodom in elektriko. V glavni sezoni pa ceno dvignejo za dva evra. Kamp je za tukajšnje razmere soliden, ni pa tak kot v državah Zahodne Evrope (urejenost in čistoča), plaža preko ceste je lepa, a le tu in tam vidite kakega kopalca, čeprav voda za naše razmere ni hladna. Popoldan je začelo celo deževati.

Danes sva prispela na najjužnejšo točko najinega potovanja, sedaj se bova le še vračala proti severu, a počasi.

Danes sva prevozila 167 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 33 minut ampak 2 uri in 45 minut. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj slik.

Avtodom v njihovi senci.

Vedno izobesiva našo zastavo.

11. DAN – RAZISKOVANJE KALAMATE

Avtokamp Kalamata (N:37.021118; E:22.143731), kjer sva udobno prenočila je od mesta Kalamata oddaljen okoli 4 kilometre. Leži neposredno ob peščeni obali. Dejansko se taka plaža z lokali vleče vse do centra mesta. V mesto vsakih 15 minut (ob vikendih pol ure) vozi minibus. Karta za eno smer stane 1,50 evra.

Ker sva današnji dan namenila obisku mesta in počitku, sva se v mesto z minibusom odpravila okoli 11. ure. Receptor nama je priporočil ogled muzeja starih vlakov na prostem, sedanji center mesta in staro mestno jedro.

Sledila sva napotkom receptorja in se najprej ustavila na stari železniški postaji. Google nama je povedal, da so jo zgradili leta 1892, ko je v mesto prišla tudi železnica, ki je bila za tisti čas in Peloponez nasploh izjemnega pomena. Stavba je enaka še danes, vključujoč sanitarije, ki jih niso kaj dosti obnavljali. Stavba danes služi gostinskemu lokalu. Železniška postaja in omenjena železnica je bila aktivna do leta 2011, ko so jo ukinili. Nekateri podatki pravijo, da občasno še sedaj do tu pripelje kak turistični vlak, a mesta kamor naj bi pripeljal nisva našla. Google pravi, da želijo železnico do Kalamate obnoviti in jo ponovno aktivirati. Danes je tukaj nekakšen park s številnimi prodajalci cvetja in starimi lokomotivami in starimi vagoni, kar je seveda na ogled obiskovalcem.

Pot sva peš nadaljevala v sedanje mestno jedro in v nadaljevanju v staro mestno jedro. Glede na to, da je danes nedelja, so bile trgovine več ali manj zaprte obratovali so le gostinski lokali. Glede na to, da se je bližal dež, sva najin sprehod po mestu kmalu zaključila na eni od avtobusnih postaj. Na avtobus je bilo treba čakati slabe pol ure, zato sva si v bližnjem lokalu naročila pol litra vode v plastenki in deciliter vina. To posebej omenjava zaradi cene, ki naju je presenetila. Plačala sva namreč le dva evra, v Sloveniji ne vem kje bi to dobila za tak znesek. V avtokamp sva se vrnila relativno zgodaj in si v avtodomu pripravila kosilo. Popoldan sva namenila počitku in pripravi na jutrišnji odhod naprej. Danes sva peš prehodila nekaj nad 4 kilometre.

Še nekaj slik.

Stara železniška postaja v Kalamati.

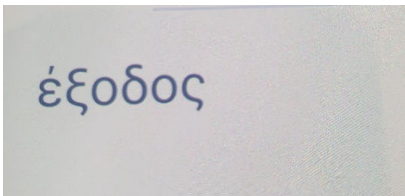
Tako je bilo še leta 2011, ko je do tukaj še vozil vlak.

Malo presenečenje, v centru Kalamate deciliter vina in pol litra vode za 2 evra.

Star, a še delujoči tuš v kampu, tuširate se zunaj preoblečete v uti.

Če ne znaš Grščine je lahko tukaj težava, tole pomeni izhod. Google prevajalnik pa je seveda rešitev.

12. DAN - OD KALAMATE DO OLYMPIE

Zbudila sva se v sončno jutro in po jutranjem ritualu in zajtrku pripravila najin avtodom za nadaljevanje poti. To pomeni, da sva izpraznila odpadno vodo in kemični WC, plača bivanje v kampu in sicer 44,00 evrov za dva dni, ter v navigacijo vpisala koordinate kampa Diana v kraju Olympia (N:37.645664; E:21.623172). Po pregledu poti sva se odločila, da tokrat izbereva pot izven avtoceste, saj imava dovolj časa in tudi pot ni bistveno podaljšana, pa še okolico si bova lažje ogledala. Seveda sva morala obnoviti tudi zaloge hrane, zato sva se ustavila v bližnjem Lidlu in nakupila najnujnejše stvari.

Pot je potekala mirno, zastojev ni bilo zato sva lahko uživala ob razgledu po zanimivi pokrajini. No v dveh primerih se je cesta izrazito zožila in že sva se bala, da je najina navigacijska naprava ponovno ubrala kakšne poljske poti, a temu ni bilo tako, saj so kažipoti ob cesti kazali, da greva v pravo smer.

Po približno treh urah sva prispela v Camping Diana (N:37.645664; E:21.623172), kjer naju je sprejel prijazni receptor, ki se je spomnil, da smo prejšnji dan govorili

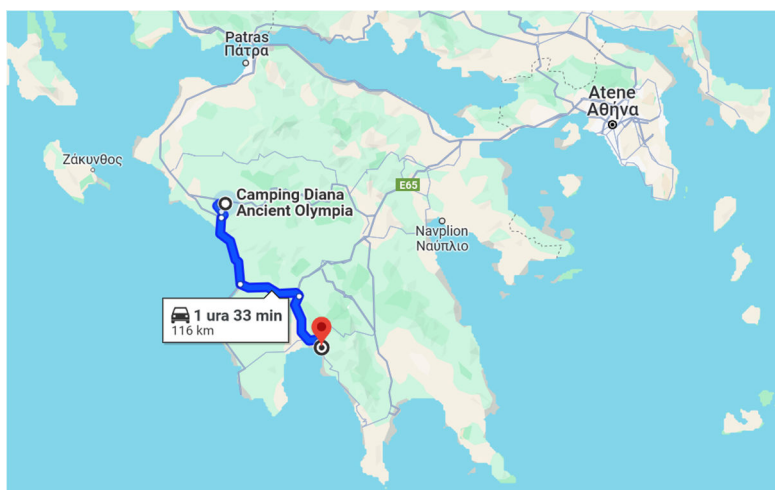
po telefonu in nama omogočil, da izbereva prostor. Odločila sva se za parcelo v bližini recepcije in bazena, ki ga imajo v kampu. Bazen že obratuje.

Kamp leži le 200 metrov od centra kraja in le 800 metrov od največje znamenitosti tega kraja in sicer stadiona, kjer so v antični Grčiji imeli olimpijske igre. Današnji popoldan sva izkoristila za ogled centra kraja in Arhimedovega muzeja, jutri pa bova dan posvetila ogledu arheoloških znamenitosti in muzeja olimpijskih iger.

Arhimedov muzej v Olympiji se, v nasprotju s tradicionalnimi muzeji, posveča fascinantnemu svetu starogrške tehnologije. Ponuja vpogled v genialnost Arhimeda, ki ni bil le matematik in fizik, temveč tudi inženir, astronom in izumitelj. Ogled muzeja je resnično poučen in navdihujoč, saj sva morala obnoviti kar nekaj znanja iz fizike. Zanimivo je tudi to, da muzej nima vstopnine, pač pa so veseli vsake donacije, ki jo obiskovalci pustijo. Tudi midva sva bila nad videnim navdušena in z veseljem pustila nekaj evrov.

Če sva včeraj pisala o nizkih cenah gostinskih lokalov v Kalamati, morava danes pisati o nenormalno visokih cenah v Olympiji. Za dve kepici sladoleda brez čokoladnega preliva vas bodo oskubili za osem evrov. Vse cene tu so ekstremno visoke.

Danes sva prevozila 120 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 33 minut ampak 3 ure in 5 minut, vključujoč nakup v Lidlu in še kaj. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj slik iz Arhimedovega muzeja.

Parabolno zrcalo, ki s pomočjo sončnih žarkov prižge ogenj.

Hodometer, kalkulator za merjenje razdalj.

Naprava s pomočjo katere so lahko dvigovali več sto kilogramov težke kamnite bloke.

Vstop v Arhimedov muzej.

13. DAN - OGLED OLYMPIE

Camping Diana (N:37.645664; E:21.623172) v mestu Olympia, kjer sva prenočila, je po 10. dneh bivanja v Grčiji, res daleč najboljši kamp, ki vam ga zelo priporočava, če boste potovali v teh krajih. Obiskati to mesto, torej mesto Olimpia, je skoraj nujnost, če ste v Grčiji, saj je njegova zgodovina impresivna.

Camping Diana je res lep kamp, kjer je zagotovljena varnost, tisto kar pa še preseneča, je seveda čistoča in vljudnost do gostov. Tudi bazen ima, ki sva ga do dobra izkoristila. Govorila sva z lastnikom kampa, ki nama je povedal, da je kamp ustanovil njegov stari oče leta 1975, ki je že takrat govoril o pomembnosti vljudnosti do gostov in o čistoči kampa. In še kako prav je imel. Njegovi nasledniki tradicijo očitno dobro nadaljujejo, zato vam ta kamp priporočava, da ga obiščete.

Dopoldan sva se odpravila raziskovati arheološko najdišče svetišča, znano po prvih olimpijskih igrah, ki so jih priredili v čast Zeusa leta 776 pred našim štetjem. Vsake štiri leta so organizirali olimpijske igre nepretrgoma nad 1100 in nekaj let.

Skozi vso to obdobje so tudi dograjevali kompleks prvih antičnih olimpijskih iger z različnimi stavbami. Najmogočnejša stavba je Zeusov tempelj. Zgrajeni so bili tudi športni objekti, vključno s stadionom in hipodromom. V rimskem obdobju so gradili nove hiše, vodovod in obnavljali kopališča. V 3. stoletju našega štetja je mesto prizadelo več potresov, ki so ga precej poškodovali. Kljub uničenju so še vedno organizirali antične olimpijske igre, zadnje so bile leta 393 našega štetja. Arheologi so dokazali, da so naravne katastrofe (potresi in poplave) v začetku 7. stoletja povzročile, da je bila naselbina precej hudo opustošena in opuščena. Arheološka izkopavanja antične Olympie so se začela leta 1829 in trajajo še danes.

Danes sva tako obiskala originalno prizorišče antičnih olimpijskih iger, kot tudi arheološki muzej, kamor so prenesli mnoge kipe iz najdišča antičnih olimpijskih iger. Končno sva za ceno 12 evrov po osebi, za vse tri objekte, obiskala še muzej antičnih olimpijskih iger. Cena 12 evrov za obisk vseh treh objektov je splošna cena, ki jo priznavajo za osebe stare pod 65 let. Upokojenci plačajo le 6 evrov. Ne glede na to da sva oba upokojenca po naših zakonih, tu veljajo njihovi zakoni, upokojitev pri 65. letih, torej ena karta za upokojenca, druga karta za delovno aktivno osebo.

Omenjeno olimpijsko najdišče so odkrili sredi 19. stoletja. Takrat je Pierre de Coubertin, znan tudi po reku »važno je sodelovati ne zmagati« predlagal, da antične olimpijske igre obnovijo. To se je tudi zgodilo leta 1896 v Atenah, kjer so bile prve moderne olimpijske igre. Te se vsaka štiri leta nadaljujejo vse do danes z izjemo druge svetovne vojne. Toda leta 1896 ni bilo vse tako, kot je danes. Pravila organizacije so se spreminjala in leta 1936 si je sam Hitler zaželel, da se na prizorišču antičnih olimpijskih iger prižge ogenj, ki naj potuje do prizorišča aktualnih olimpijskih iger, leta 1936 v Berlin. Ta tradicija se nadaljuje še danes.

Olimpijski ogenj današnjih dni prižgejo z odbojem sončne svetlobe v paraboličnem zrcalu pred Herinim templjem in ga z baklo odnesejo tja, kjer bodo naslednje olimpijske igre.

Prijaznemu receptorju sva zvečer dala še slovensko zastavo, ki jo bo obesil pred kamp skupaj z drugimi zastavami.

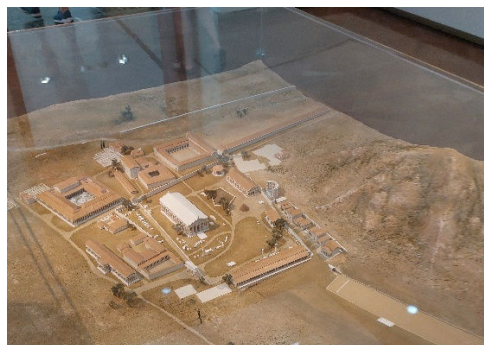
Danes sva peš prehodila nekaj nad 5 kilometrov.

Še nekaj slik.

Takole izgleda ceremonija prižiganja olimpijskega ognja. To je sicer posnetek plakata.

Na tem mestu izvajajo ceremonijo prižiga olimpijskega ognja.

Maketa celotnega kompleksa antičnih olimpijskih iger.

Pogled na znameniti stadion za tek
antičnih olimpijskih iger.

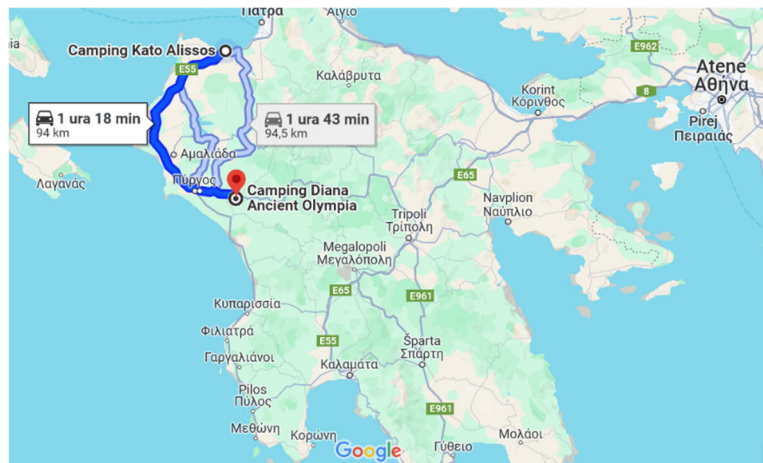
14. DAN - OD OLYIMPIE PROTI PATRASU

Noč sva prespala kot ubita, zjutraj so naju zbudili sončni žarki. Po zajtrku sva izkoristila še bazen v kampu, ter opravila priprave za nadaljevanje poti. Prijaznemu receptorju sva plača 54,00 evrov za dve nočitvi, v navigacijsko napravo sva vnesla koordinate naslednjega kampa in sicer Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645). Pot naju je vodila ob zahodni obali Peloponeza po naseljih saj danes nisva imela izbire plačljivih cest. Ko sva zapuščala mesto Olympia, sva v bližnjem lokalnem marketu obnovila zaloge hrane in vode.

Na cesti ni bilo gneče in promet je tekel tekoče. Sva pa opazila kar nekaj zanimivosti in sicer, kakšnih 100 metrov pred semaforjem utripata dve rumeni luči in opozarjata na bližajoč semafor. Ne glede na to, da je bila cesta ravna in relativno široka (trije pasovi), je promet urejen tako, da je srednji pas vsake toliko časa dodeljen eni ali drugi smeri vožnje, vseskozi pa je ločen s plastičnimi stebrički, tako da lahko hitrejša vozila varno prehitijo počasnejša. Naj opiševa še eno zanimivost, ki sva jo zasledila na cestah v Grčiji in sicer miniaturne kapelice, ki so postavljene ob cestah. Materialno so lahko zidane ali kovinske. Nekatere starejše kovinske so že popolnoma zarjavele in propadle, druge pa so novejše in bolj razkošne. Predvidevava, da so postavljene v spomin posameznikom, ki so izgubili življenje v prometnih nesrečah.

Po slabih dveh urah vožnje sva prispela v izbrani kamp, Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645). Glede na to, da še ni glavna sezona je tudi kamp bolj prazen kot ne, no proti večeru je prišlo še nekaj gostov. Pred samim kampom je tudi restavracija, ki ima na vrtu veličastno 1000 let staro oljko pod katero lahko v senci posedite in kaj dobrega pojedete ali popijete. Tudi midva sva si privoščila kozarec lokalnega vina in uživala ob razgledu na Patras in veličasten most, ki ga bova jutri tudi prečkala, saj zapuščava Peloponez in se vračava na celinski del Grčije.

Danes sva prevozila 116 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 18 minut ampak 1 ure in 55 minut, vključujoč nakup v lokalnem marketu. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Sledi še nekaj fotografij.

Pred recepcijo kampa.

1000 letna oljka.

Kosilo v kampu.

Lokalno vino postreženo v tradicionalnih kozarcih.

Značilne kapelice ob cesth Grčije, ki so postavljene v spomin umrlim v prometnih nesrečah.

15. DAN - MIMO PATRASA DO IGUMENICE

Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645) je bil v najini dolgi zgodovini potovanj z avtodomom po Evropi drugi najslabši kamp, kjer sva kadarkoli bivala. Uradno imajo vse kar gost potrebuje, toda kamp je skrajno zanemarjen in ni vreden tistih piškavih 21 evrov, sploh pa ni vreden, da je v ACSl. Sanitarije so po najini oceni izpred druge svetovne vojne, saj tudi kovinske podboje sanitarij zaradi rje dobesedno razpadajo. Kampa vsekakor ne priporočava nikomur. Tudi računa nama niso izdali kar pomeni, da goljufajo tudi Grčijo.

Pot iz kampa je bila prava mala kalvarija, saj naju je navigacijska naprava vodila kaka dva kilometra po skrajno ozkih ulicah in prava umetnost, ob polžji hitrosti premikanja je bila, da avtodom ni bil deležen večjih prask ob oljkah.

Najin naslednji cilj je bil seveda most Rio-Antirrio ali most pri Patrasu, dolg 2880 metrov, gradili so ga pet let, odprt pa je bil leta 2004 teden dni pred začetkom poletnih olimpijskih iger v Atenah. Most je res veličasten in je slabih 500 metrov daljši od tistega na Pelješcu na Hrvaškem. No, to lepoto sva takoj za mostom tudi plačala v obliki 22,60 evra.

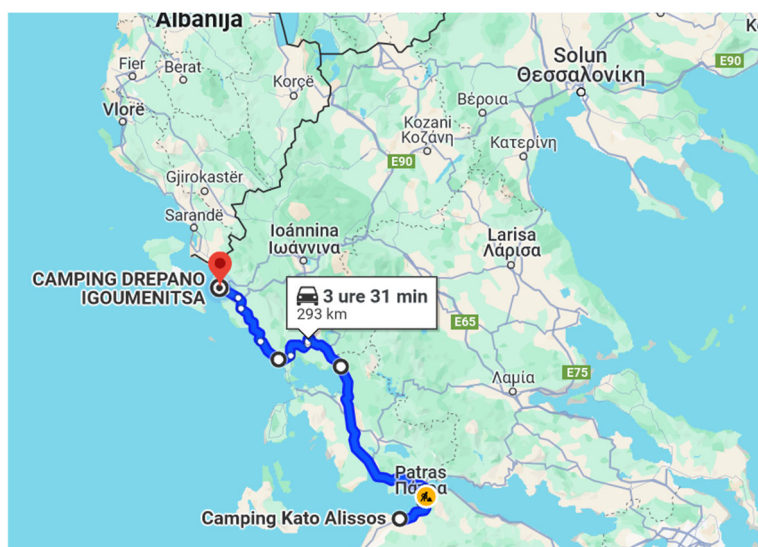
Najin današnji cilj je bil Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) v kraju Igumenica, torej že globoko v celinski Grčiji v smeri Albanije. Takoj na prvi cestninski postaji sva uslužbenko vprašala koliko cestninskih postaj je še do omenjenega kraja in koliko bova predvidoma plačala za najin »avtobus«. Na hitro je izračunala, da bova na vseh cestninskih postajah plačala še okoli 40 evrov. Po avtocesti sva nato vozila okoli polovico poti, nato pa sva se odločila

za vožnjo izven avtocest, pa ne toliko zaradi cestnin, kot zaradi panoramske vožnje. Vprašanje je če sva sploh kaj prihranila na račun cestnin, saj je vožnja trajala kar precej dlje kot po avtocesti.

V Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) sva prispela okoli 15.15 ure. Kamp je pravo nasprotje prejšnjega, saj je ob ASCI ceni 23 evrov za tukajšnje razmere solidno urejen kamp, ki nudi vse kar avtodomar pričakuje. Do mesta je sicer slabih pet kilometrov, avtobus ta čas žal še ne vozi, taxi pa je precej drag, kar 20 evrov v obe smeri.

Sledilo je ob avtodomu pripravljeno kosilo, ki pa je bilo posebno, ne po menuju ampak po poreklu sestavin kosila. V osnovi je šlo za rižoto z lisičkami in solato. Toda, riž je bil azijski, suhe lisičke sva imela s seboj, a so bile nabrane na Finskem, začimbe so bile od doma, zelena solata je bila grška, fižol pa italijanski. Sledil pa je kozarec španskega vina.

Danes sva prevozila 299 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 31 minut ampak 5 ur in 35 minut. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj slik.

Most v Patrasu, slike so s spleta.

Kamniti most v Arti iz 17. stoletja.

Za kosilo sva naredila azijski riž s
finskimi lisičkami in slovenskimi
začimbami, grško zeleno solato z
italijanskim fižolom, sledil pa je
kozarec španskega vina.

16. DAN – POČITEK V KAMPU DREPANOS

Vsakdo med nami potrebuje tudi počitek. Danes je za naju v Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) ta dan. Počivala bova in se razvajava v bližnji restavraciji s pristno in tradicionalno grško hrano.

Toda že zjutraj, ko sva si pripravljala zajtrk je zmanjkalo elektrike v kampu. Lastniki avtodomov imamo seveda rešitev, to je plinski štedilnik. Čeprav nama niso znali povedati, kdaj bomo elektriko dobili, sva si zajtrk pripravila na plinskem štedilniku. Današnji zajtrk je bil nekaj posebnega, ne boste verjeli s seboj sva vzela čisto navadne zamrznjene štorovke in z jajci so se kar prilegle za pozen zajtrk.

Elektriko smo kmalu dobili, pred tem pa sva razmišljala o tem, da kamp zapustiva, saj brez elektrike, ki bi jo lahko pogrešila, ne dela niti internet, brez tega pa bi bilo težje.

Precej hrane imava s seboj, kupujeva le sadje in zelenjavo, ter kruh in vodo. Toda ne bi se spodobilo, da si dobro grško kosilo nebi privoščila. To se je zgodilo danes v restavraciji v kampu, kjer bivava. Za kosilo sva naročila Gyros (lističi svinjskega mesa, neke vrste lepinja in ocvrt krompirček), ter tzatziki (jogurt z drobno narezanimi kumarami, česnom in začimbami). Prileglo se je, cene pa zmerne.

Jutri pa sva pred dilemo, zagotovo greva v Albanijo v kraj Pogradec ob Ohridskem jezeru na albanski strani. Od tu naprej pa morava še načrtovati pot. Ena od možnosti je ogled Tirane in nato preko Črne gore in Hrvaške domov, druga možnost pa je obisk Ohrida v Severni Makedoniji, nato pa ogled Skopja in preko Srbije in Hrvaške domov. Bova videla, ko preračunava obe poti.

Še nekaj slik.

Plaža v kampu.

Kosilo - gyros in tzatziki.

17. DAN - V ALBANIJO

Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) v Grčiji sva zapustila ob 08.30 uri, do kampa v Albaniji, Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987) naju ločuje 321 kilometrov ali 3 ure in 50 minut vožnje, če pa bova potovala izven avtocest pa naju čaka 272 kilometrov in 5 ur in 20 minut vožnje. Odločila sva se za avtoceste.

Še pred tem sva obiskala zadnji Lidl na najini poti po Grčiji. Te trgovine sva nekako navajena od doma in več ali manj sva vse kar sva potrebovala, kupovala v Lidlu, kjer so v povprečju tudi nižje cene, kot pri lokalnih trgovcih. Tudi danes sva do dobra napolnila hladilnik in zamrzovalnik saj predvidevava, da večjih nakupov ne bo več.

Danes tudi malo preračunavava, kje dotočiti diesel, s cenami je pač tako, da so v Albaniji občutno višje kot v Grčiji. Cena diesla v Albaniji je 1,820 evra, kar je tudi za domačine izjemno visoka cena (minimalna neto plača v Albaniji je 260 evrov, povprečna neto plača pa je 560 evrov). Še v Grčiji sva zato natočila le 30 litrov diesla po ceni 1,529 evra za liter, kar je zelo ugodno, še ugodneje pa bo v Severni Makedoniji.

Odločila sva se torej za potovanje po avtocesti in pričakovala kakšnih 50 ali več evrov za cestnine, saj sva kot že veste tretirana za »avtobus«. Na prvi cestninski postaji sva bila še »avtobus«, na drugi cestninski postaji pa je uslužbenec najin avtodom izmeril in se suvereno odločil, da nisva »avtobus« zato sva plačala tako tarifo kot velja za osebna vozila. To pravilo je veljalo za vse naslednje cestninske postaje in za celotno avtocesto sva danes plačala le

12,10 evra in ne toliko kot sva pričakovala. Za avtocesto na današnji relaciji je značilno, da bencinskih črpalk na tej cesti skorajda ni, če želiš natočiti gorivo pač moraš avtocesto zapustiti.

Avtocesta naju je pripeljala praktično nekaj metrov do meje med Grčijo in Albanijo. Kar malo sva se pripravljala na Albanijo, saj je to država, kjer še nisva bila, hkrati pa o njej redko prebereta kaj dobrega, zato sva bila pripravljena tudi na najslabši kamp in na najslabše ceste. Sploh pa sva bila pripravljena na to, da uporabe telefona, razen tam kjer je internet, žal ne bo.

Mejni postopek je potekal relativno zelo hitro, tudi čakala nisva nič več kot nekaj minut. Kontrola osebnih dokumentov in kontrola dokumentov avtodoma in že sva bila v Albaniji. Presenečenja pa so se ta čas šele začela. Avtoceste do najinega cilja ob Ohridskem jezeru ni, je pa zato več ali manj solidna cesta, ki pelje čez mesta in vasi, le v osrednjem delu je nekoliko ožja, res pa je da je vijugasta in ne omogoča kaj več kot 50 ali 60 kilometrov na uro. Zelo pogosto ob cesti naletiš na bunkerje, ki so ostanek prejšnjega režima. Presenečenje so tudi obcestna znamenja posvečena v prometnih nesrečah umrlim. Če v Grčiji postavljajo neke vrste mini kapelica, pa tukaj ob cestah postavljajo mini nagrobne plošče na skoraj metrskem podstavku. Še nekaj naju je presenetilo, to so ob cestah kmetijsko obdelane površine, posajene z različnimi kulturami. Težko je najti neobdelano ali zanemarjeno njivo, tudi ob cestah ne moremo reči, da je velika čistoča, a tudi v tem pogledu ob cestah ne najdete niti slučajno tako velikih količin smeti kot v Grčiji. Le stara vozila, traktorji, do dobra obloženi osli dajejo slutiti, da gre za precej revno državo.

In zadnje, a največje presenečenje Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987). Pripravljena sva bila na najslabše pogoje bivanja v kampu, a rekla sva si vse imava v avtodomu, tudi njihovih sanitarij ne rabiva, bova eno noč že preživela. Toda kamp je popolno presenečenje glede na najina pričakovanja. V skoraj dvajsetletni karieri potovanja z avtodomom po praktično vseh državah Evrope, sva naletela na enega najboljših kampov, če ne že najboljšega. Če upoštevava razmerje med ceno, 18 evrov na dan za dve osebi avtodom in elektriko s tem kar kamp nudi, ga morava uvrsti v sam vrh avtokampov, ki sva jih obiskala po celi Evropi.

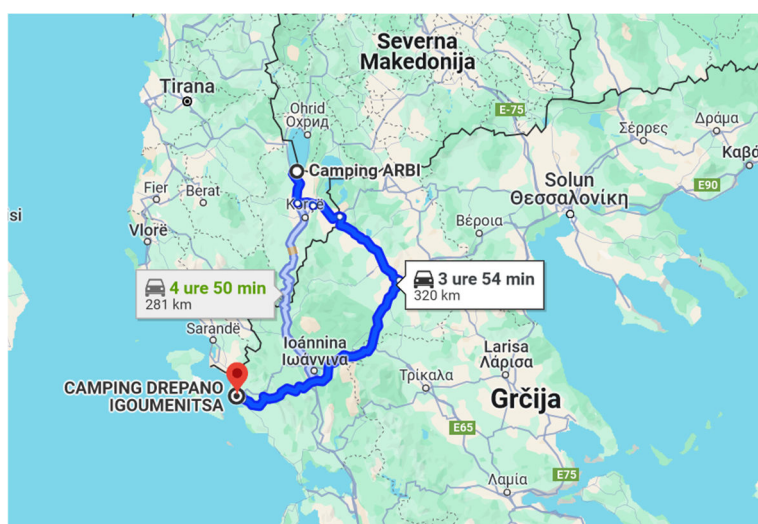
Kamp je v popolni ravnini, ograjen je z varnostno ograjo, vse parcele so zelene (talno namakajo z vodo), označene z nekakšnimi mejami v obliki opeke, vsaka parcela ima svoj električni priključek in svoj vodovodni priključek, na nekaj parcel pa je tudi odtok za odpadno vodo, kamp je razsvetljen, internet odlično deluje, ceste med parcelami so urejene in peščene, sanitarije so praktično nove sploh pa vzdrževane in čiste. Kamp ima solidno restavracijo, ki dela od 17.00 ure dalje. Hrana je za naše razmere zelo poceni. Kamp je tik ob Ohridskem jezeru, meja s Severno Makedonijo pa je oddaljena 2 kilometra. Za 50 evrov vas taxi pelje na Ohrid v Severno Makedonijo in nazaj, težava je le ta da te dopoldan odpelje po tebe pa pride ob 18. uri. Tudi pred vhodom v kamp sva

opazila bunker iz prejšnjih časov, ki pa so ga domiselno poslikali in na prvi pogled izgleda kot želva.

V nadaljevanju se morava odločiti po kateri smeri bova potovala domov ali preko Albanije s Tirano ali preko Severne Makedonije s Skopjem. Bova videla in preračunala, saj morava biti doma najkasneje 8. 6.

Današnji dan bi lahko zaključila z naslednjo mislijo: »Šla sva v lepo Grčijo, odkritje lepote najinega potovanja pa je Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987) v Albaniji, ker je to po kriteriju cene in ponudbe najboljši kamp v vseh letih kar potujeva z avtodomom, praktično po vseh državah Evrope.

Danes sva prevozila 326 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 54 minut ampak 6 ur in 50 minut (časovni zamik ene ure). Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj se je povzpela na 9,3 litra na 100 kilometrov, kar je razumljivo, saj sva se iz obale dvignila na okoli 600 metrov nad morjem.

Današnja pot.

Še nekaj slik.

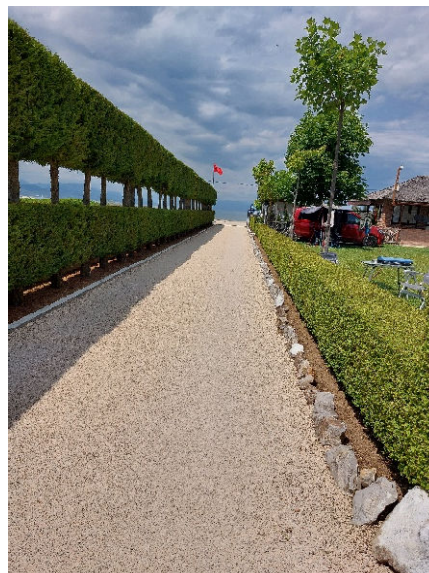
Znamenite bunkerje so prebarvali v želvice.

Vhod v kamp ARBI.

Urejene parcele v kampu.

Pogled na dovozno pot v kamp, v ozadju je Ohridsko jezero.

18. DAN – POČITEK V KAMPU ARBI IN NAČRTOVANJE NADALNJE POTI

Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987) sva danes izkoristila za počitek in zahtevno načrtovanje nadaljnje poti. Sva namreč pred dilemo ali pot nadaljevati preko Tirane in Albanije, Črne Gore in Hrvaške do doma ali pa pot nadaljevati preko Skopja in Severne Makedonije, nato pa Srbije in Hrvaške do doma.

Vsi preračuni poti vključujoč ceno bencina in seveda avtoceste, ki jih v Albaniji ni, so naju pripeljale do zaključka, da se domov vrneva preko Severne

Makedonije, Srbije in Hrvaške. Sva pa naredila že naslednji načrt potovanja. Albanijo bova obiskala s turistično agencijo in to zagotovo.

Današnji dan sva zato izkoristila za peš hojo. Najina natančna ura, ki meri vse in še kaj, je pokazala, da sva danes prehodila več kot 10 kilometrov in naredila več kot 16.000 korakov. No, tudi to je dosežek.

Med drugim sva šla do mejnega prehoda med Albanijo in Severno Makedonijo, ki ga bova prečkala jutri. Izkazalo se je, da je bila to dobra odločitev. Do mejnega prehoda naju ločita le slaba dva kilometra. Toda na tej relaciji sva našla nek cestni priključek, bolje rečeno previs, ki ga bova jutri prevozila. Toda, če bi ga prevozila kar tako bi s srednjim delom avtodoma, do dobra podrsala po cestišču, zato sva naredila načrt kako ga bova sploh prevozila, da bo to varno.

Še več, na najini poti do mejnega prehoda je tudi manjši most, ki je na eni polovici zaprt za promet, druga polovica pa je pogreznjena za kakih 10 centimetrov, tako da se med betonom že vidi železo, spodaj pa voda. Kako to prevoziti nama ni bilo jasno, zato sva se napotila v bližnji lokal in opazovala promet, katera vozila in kako prevozijo ta most. Najprej je most prevozil avtodom, ki pa je po kilogramih veliko lažji od najinega avtodoma, zato sva bila skeptična. Končno pa je prišel mini avtobus s kakimi 18 potniki, ki sva ga opazovala, kako je prevozil omenjeni most. In ga je uspešno prevozil. Jutri bova njegov manever ponovila in upava na uspeh, pot naju namreč vodi v kamp KJ DIVONO v Severni Makedoniji (N:41.09156; E:20.80040).

Danes sva peš prehodila nekaj nad 10 kilometrov, tako kaže najina ura, ki ve in zazna vse in še kaj.

Današnja peš pot ob obali v eno smer. Črna črta na desni strani je meja s Severno Makedonijo.

Še nekaj slik.

V kraju Pogradec ob Ohridskem jezeru v Albaniji, kjer sva, naletite na take ali drugačne jaške na cesti, ki so seveda velika ovira in so lahko za neprevidnega voznika, zlasti voznika avtodoma, usodne, nujno potreben je torej slalom med ovirami na cesti in velika pazljivost voznika in sopotnika.

19. DAN – NA OHRID V SEVERNI MAKEDONIJI

Zjutraj so naju prebudile dežne kaplje. Še dobro, da sva sinoči pospravila tendo, mizo in stole, tako je vse ostalo suho. Po zajtrku in pripravi avtodoma za nadaljevanje poti, sva plačala 36,00 evrov za dve nočitvi. Lastnik sprejema samo gotovino, pa tudi računa nisva dobila.

Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987) sva zapustila ob 8.30 uri in se napotila v Ohrid v Severni Makedoniji v kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040). Vse ovire na cesti, ki sva si jih včeraj ogledala sva uspešno prevozila in že sva bila na mejnem prehodu.

Klasična mejna kontrola s policijsko in carinsko kontrol naju je čakala tako na strani Albanije, kot na strani Severne Makedonije. Bila sva edina potnika zato sva bila takoj na vrsti. Albanski policist si je zaželel ogledati najin prtljažni prostor, kar sva mu seveda brez težav omogočila. Njihov carinik je le zamahnil z roko in po kakih 300 metrih sva bila že pred policistom Severne Makedonije. Eni in drugi kontrolirajo tako potne liste kot dokumente vozila. Policist Severne Makedonije je bil bolj natančen, vstopil je v vozilo, si pogledal najine sanitarije v avtodomu in dejal, da išče »persone« (osebe), torej je svoje delo z vidika ilegalnih migracij dobro opravil. No prtljažnega prostora ni pogledal, čeprav bi tja lahko spravila kar nekaj »person« (oseb). Za carinika pa nisva bila zanimiva.

Do Ohrida naju je ločilo kakih 28 kilometrov. Cesta je sicer vijugasta, a vsaj dve tretjini ceste sta na novo asfaltirani in res lepi, vidi se, da še sredinskih črt niso potegnili. Zadnja tretjina pa je v delu, zato sva naletela na manjše zapore, a brez težav dosegla najin cilj.

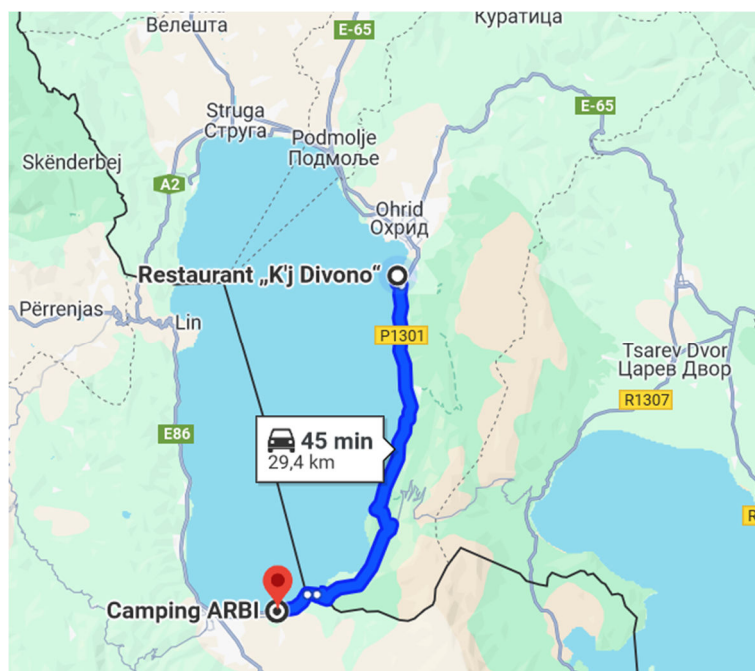
Kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040) sva izbrala na podlagi podatkov, ki sva jih o kampu izbrala. Kamp namreč za ceno 20 evrov uradno »nudi« prostor za avtodom, jadranje, restavracijo, tuše, internet, bar, varovanje, prijazni so do psov, kajak, otroško igrišče in kolesarjenje. Ja kdo takega kampa ne bi izbral za borih 20 evrov na noč. Resnica pa je popolnoma drugačna. Kamp je dejansko navadno neurejeno zemljišče med hotelom in gradbiščem novega hotela. Kamp ima elektriko in internet in preprost sanitarni blok z mrzlo in delno toplo vodo. Vse drugo seveda ne drži, tako ni restavracije, ni bara, za kakršnekoli aktivnosti pa lahko poskrbiš sam. Plačilo je seveda v gotovini, ker ima lastnik, tako kot mnogi drugi v Grčiji in Albaniji »na servisu terminal za plačevanje s plačilno kartico«. V praksi to seveda pomeni, da lastniki kampov na ta način goljufajo svojo lastno državo. Bivanje v tem kampu seveda odsvetujeva. Tudi varovanja seveda ni, prost dostop do kampa je kjerkoli, imajo pa pomična vrata in seveda za uporabo sanitarij moraš imeti kodo.

Ker je v neposredni bližini velik hotel, sva ga obiskala. Recepcija naj bi delovala, a receptorja ni bilo, zato sva si ogledala prvo in drugo nadstropje, kjer so naju čudno gledali mojstri, ki hotel obnavljajo. Končno sva v pritličju zagledala napis restavracija in tam našla celo natakcarja. V angleščini sva naročila kozarec

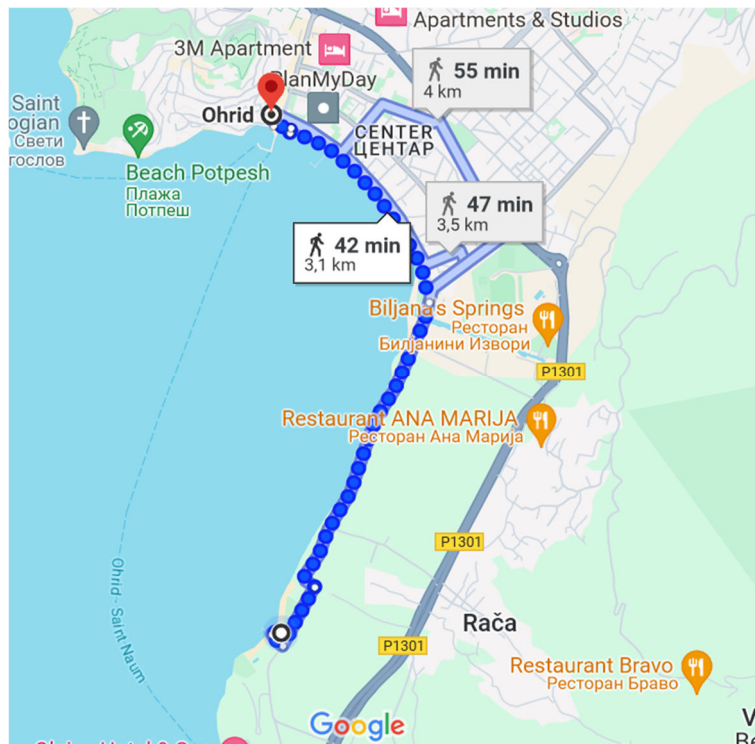
belega vina, natakark je prikimal in usedla sva se za eno od miz, bila sva edina gosta. K mizi je nato pristopil drug natakark, ki sva mu v angleščini naročilo ponovila. Končno je prišel verjetno najmlajši natakark, ki naju je spet vprašal kaj bova naročila. Naročilo je bilo končno realizirano, še prej pa sva vprašala ali lahko plačava z evri in če bova nazaj dobila drobiž v evrih. Natakark je temu pritrdil. A vračilo drobiža je bilo v njihovi denarni valuti denar. Računa tako ali tako nisva dobila, ceno pa so verjetno določili na podlagi najinega izgleda in ne po ceniku. No, denarje sva seveda kot napitnino pustila mlademu natakarku, ki je znal vsaj angleško.

Od kampa do centra Ohrida vodi zelo široka in nova promenada, dolga več kot dva kilometra. Ohrid sva tako seveda peš tudi obiskala. Imela sva smolo ker je začelo deževati, a vsaj promenado ob starem mestnem jedru sva si vendarle ogledala. Ohrid je znana turistična destinacija, pod zaščito UNESCO in ima bogato zgodovino. Cene so na vsakem koraku več kot visoke, tudi za nas.

Najina današnja pot je bila kratka, prevozila sva 31 kilometrov, načrtovani čas na Google zemljevidu je bil 45 minut, midva sva vozila 1 uro in 15 minut, vključujoč prehod meje in zastoje na cesti zaradi del.

Današnja pot.

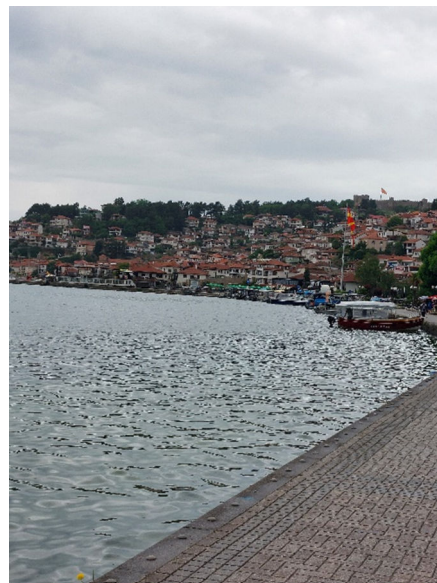

Današnja peš pot.

Še nekaj slik.

Hotel ob kampu, kjer ceno določijo na podlagi videza, računa pa ne izdajo.

Ohrid – pogled na staro mestno jedro.

Kip Sv. Ciril in Sv. Metod v centru Ohridu.

Ulica v strem mestnem jedru.

20. DAN – PREKO SKOPJA V VRANJE V SRBIJI

Kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040), ki ga ne priporoča za obisk, sva zapustila ob 8 uri in 50 minut. Plačala sva 20 evrov in pot nadaljevala. Danes imava dva cilja. Prvi cilj je obisk centra Skopja, tam nameravamo avtodom parkirati za dve ali tri ure na prostoru za avtodome (N:41.99293; E:21.437174). Po ogledu centra Skopja, bova pot nadaljevala do Vranja v Srbiji, kjer se bova ustavila v kampu Enigma (N:42.50786; E:21.90475). Sodeč po zbranih podatkih gre za dober kamp, a bova videla.

Odločila sva se za najkrajšo pot, preko Kičevega, Tetova v Skopje. Ko sva zapustila Ohrid sva najprej zavila na bencinsko črpalko, kjer sva dotočila gorivo, tokrat po ceni 1,19 evra za liter. Uslužbenec na bencinski črpalki nama je pojasnil, da je njihov »denar« devalviran, zato je cena diesla nižja kot pred dvema tednoma, ko sva prvič natočila gorivo v Severni Makedoniji. Večji del ceste Ohrid - Tetovo je v gradnji, zato je najino potovanje potekalo relativno počasi, a večjih zastojev ni bilo, pa tudi promet ni bil pretirano gost. Od Tetova dalje pa je že avtocesta in do Skopja je šlo nekoliko hitreje.

V samem Skopju je bil gost promet in za njih popolnoma normalno, da avtomobili ustavljajo – parkirajo na skrajnem desnem voznem pasu ceste. Tako sva morala kaj nekajkrat »slalomirati« iz desnega na srednji ali levi vozni pas. Kmalu sva ugotovila, da je veliko bolje, da se drživa srednjega pasu in peljeva dokaj tekoče. Brez večjih težav sva prispela na parkirišče (N:41.99293; E:21.437174), ki je na spletu označeno kot parkirišče za avtodome in je varno, a ko sva zavila na parkirišče, sva ugotovila, da gre za del dvorišča privatnika, ki menjava avtogume in ima pralnico avtomobilov. Bilo je precej gneče in

eden od zaposlenih naju je usmeril v kot dvorišča in povedal, da je cena parkiranja 5 evrov za eno uro. Nisva se počutila varno in sva po slabi uri nadaljevala planirano pot. Torej od ogleda središča Skopja ni bilo skoraj nič, nastal je le en posnetek na fotoaparatu in nekaj minut posnetkov na kameri. Škoda. Omenjeni prostor očitno upravlja Romi.

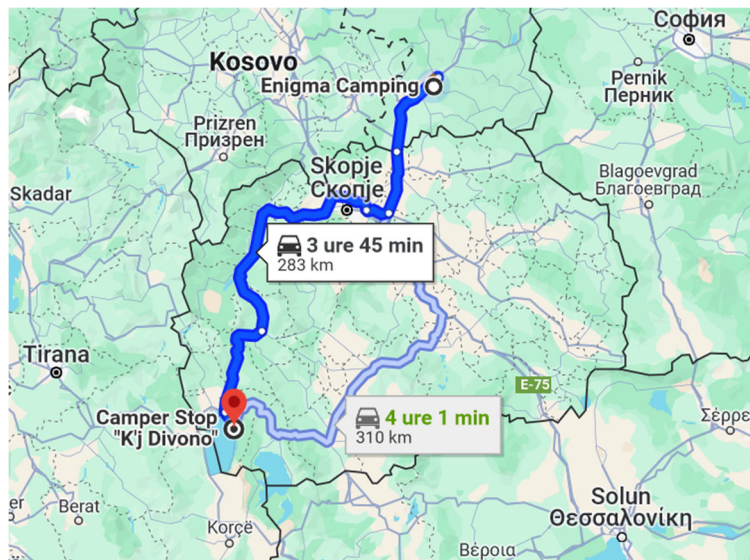
No še eno zoprno izkušnjo sva doživela v enem izmed križišč, kjer sta dva domačina – očitno mlada Roma, na silo začela umivati vetrobransko steklo najinega avtodoma kljub temu, da sva dala jasno vedeti, da tega ne želiva. K sreči je zasvetila zelena luč in sva morala nadaljevati vožnjo, pralcu stekla pa sva izročila nekaj drobiža. Pot naju je po avtocesti vodila proti meji s Srbijo, a pred vstopom v Srbijo sva še dotočila gorivo, saj je cena diesla v Srbiji veliko višja.

Prehod meje je potekal brez posebnosti, a morava priznati, da sva se tega že kar odvadila, saj večinoma potujeva znotraj EU in mejnih kontrol praktično ni. Sva pa opazila, da so ravno pred nama cariniki v nekem tovornjaku našli ilegalne potnike. Nič kaj lep prizor ni bil.

Pot sva nadaljevala po avtocesti do Vranja in nato do avtokampa Enigma (N:42.50786; E:21.90475) v okolici Vranja. Navigacijska naprava vas bo sicer kakih 50 metrov pred kampom napotila na desno, kjer pa ceste ni, a že od daleč vidite tablo kampa in nobenega problema ni, da ga ne bi našli.

Kamp je zelo lepo urejen in je vreden obiska. Žal bazen še ne obratuje, ker je bilo v aprilu in maju slabo vreme, bazen so tudi obnavljali, so pa lastniki zelo prijazni in se zelo trudijo. Ostala bova eno noč in nato pot nadaljevala v Beograd, ki si ga bova po enajstih letih ponovno ogledala. Še enkrat pa jasno priporočilo Kamp Enigma (N:42.50786; E:21.90475), da ga obiščite, ne bo vam žal, če ste na tej poti.

Danes sva prevozila 283 kilometrov, a pot ni trajala 3 ure in 45 minut temveč 6 ur in 20 minut. Upoštevajoč postanek v Skopju in mejno kontrolo.

Današnja pot.

Edina fotografija iz Skopja.

Kip Aleksandra Velikega Makedonskega na osrednjem trgu v Skopju.

21. DAN – V BEOGRAD

Kamp Enigma (N:42.50786; E:21.90475) v okolici Vranja sva po plačilu 25 evrov (lastnik pravi, da imajo Slovenci 10 odstoten popust, kar je veljalo tudi za naju) zapustila ob 10. uri.

V bližnji lokalni trgovini, sva obnovila najine prehranske zaloge in že sva bila na avtocesti za Beograd. Ta avtocesta je bila zgrajena pred praktično 50. leti, vsaj tisti del med Beogradom in Nišem. Do Niša je cesta novejša in bolje vzdrževana, tisti del od Niša do predmestja Beograda pa je starejši.

Beograd ima na novo zgrajeno veliko obvoznico, ki se začne daleč južneje od mesta in vas vodi zahodno od mesta mimo Beograda, ki ga sploh ne vidite, v smeri Hrvaške in Madžarske. Oznake na viaduktih, dajejo slutiti, da bi obvoznico lahko gradili Kitajci, kar pa ni preverjeno.

V »Kamp Dunav« v Beogradu (N:44.87859; E:20.35438) sva tako prispela pozno popoldan. Najin jutrišnji načrt je seveda ta, da po 11. letih ponovno obiščeva center Beograda.

Danes sva prevozila 382 kilometrov, a pot ni trajala 3 ure in 38 minut temveč 5 ur in 35 minut. Prevozila sva torej 25 kilometrov več kot kaže zapis na zemljevidu, saj naju je navigacijska naprava usmerila na novo obvoznico.

Današnja pot.

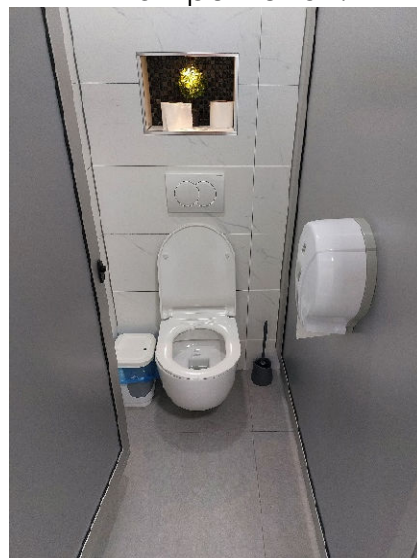
Še nekaj slik.

Pogled na Donavo iz kampa.

V Kampu Dunav.

Sanitarije v Kampu Dunav so nove in naravnost odlične. Kar je treba pohvaliti je pač treba pohvaliti.

22. DAN – OBISK BEOGRADA

Beograd sva nazadnje obiskala leta 2013, ko sva se iz jadrana preko Črne gore in Beograda vračala domov. Tudi brez zemljevida oziroma načrta mesta bi šlo, a sva ga v recepciji kampa vseeno vzela. Nekoliko moteče je dejstvo, da morate do prve avtobusne postaje prehoditi peš in to slab kilometer, kar po vročem soncu ni užitek.

Do mesta naju je nato popeljal avtobus 704, lahko pa bi šla tudi na avtobus 706. Karta vas preračunano v evre stane 42 centov, kar res ni veliko. Starejši od 65 let imajo prevoz zastonj, tako so naju podučili potniki, šofer ni bil najbolj prijazen, ko sva ga vprašala kako naj plačava prevoz, dejal je le, da se on s tem ne ukvarja. No avtobus lahko plačate kar s prislonom plačilne kartice na avtomat, če ta deluje.

Avtobus nas je pripeljal do končne postaje, ki se imenuje »tržnica zeleni venec« (»pijaca zeleni venec«). Do tu sva se pripeljala že leta 2013. Ta kraj je le dobrih 200 metrov oddaljen od osrednjega trga Beograda, ki se imenuje Terazije. Desno od Terazij naju je pot vodila po Ulici Kralja Milana do znamenite stavbe »Beograđanka«, ki je zaradi višine ne morete zgrešiti. V bifeju pod njo sva se okrepčala in pot nadaljevala do cerkve »Svetega Save«. Cerkev je naravnost impozantna sploh pa je velika. Pred njo je spomenik »Karađorđu« (ni jasno kateremu).

Po ogledu cerkve sva se napotila v Muzej Nikole Tesle. Z zanimanjem sva načrtovala obisk tega muzeja, ki je posvečen svetovno znanemu izumitelju srbskega porekla. Toda glej ga zlomka na vratih naju je presenetil napis da evrov in plačilnih kartic ne sprejemajo. To je bil razlog, da sva pot nadaljevala do »Narodne skupščine Srbije«. Zgradba je starejšim zelo znana, saj je bil tu nekoč sedež skupščine nekdane Jugoslavije. Ogled zgradbe ni mogoč, sva si jo pa od zunaj ogledala že leta 2013 in takrat sva naletela na kupe smeti v parku pred zgradbo, smeti sedaj ni, park je solidno urejen.

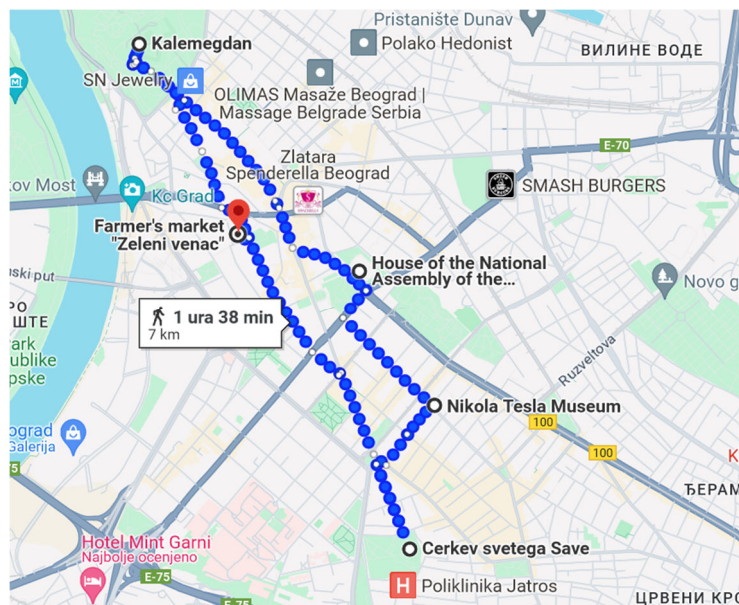
Preko Terazij sva nato zavila na njihovo znamenito Knez Mihajlovo ulico. Ulica je zaprta za promet, je čista in urejena z mnogo trgovinami in poslovnimi stavbami. Na koncu ulice je seveda znameniti park imenovan Kalamegdan s trdnjavo. Park je poln kipov, toda žal z napisi v cirilici in letnico rojstva in smrti osebe, ki ji je kip posvečen. Obiskovalec seveda nima pojma komu je kip posvečen, morda pisatelju, politiku, kralju ali umetniku.

Na robu Kalamegdana je dober pogled na tako imenovano sotočje (»Ušće«) Save in Donave. Ko se je Slovenija že pripravljala na osamosvojitve in je konec osemdesetih let prejšnjega stoletja sprejela ustavne spremembe, se je tu zbralo menda kar milijon protestnikov, ki so ob političnih govorih dobesedno grozili tistim, ki bi »razbijali Jugoslavijo« kot so takrat dejali. V času najinega obiska je bila tu slikovna razstava posvečena dogodkom iz leta 1914 v Sarajevu, ko je Gavrilo Princip, v atentatu ubil prestolonaslednika Avstroogrske princa Franca

Ferdinanda. To je bil tudi povod za prvo svetovno vojno. Slikovna razstava kronološko natančno brez političnega navijanja podrobno v slikah prikazuje tisti čas.

Na poti do najine avtobusne postaje sva se ustavila v kitajski restavraciji, kjer sva za 12 evrov pojedla solidno kitajsko kosilo z velikim in malim pivom. Sledil je obisk živilske tržnice, ki je tik ob avtobusni postaji. Nič nisva kupila, ker nič ne potrebujemo, saj jutri potujemo domov. Kaže pa omeniti, da je tržnica dobro založena, je urejena in čista, tisto kar pa tudi šteje so cene, te so v povprečju veliko nižje kot pri nas. Sledila je vožnja do najinega kampa, tudi po »Bulevarju Nikole Tesle«, kjer je na številki 3 »Hotel Jugoslavija«. Ja prav ste prebrali, še danes obratuje »Hotel Jugoslavija« ki so ga zgradili leta 1969. Zdi se, da je tukaj še kar neka nostalgija po nekdanji Jugoslaviji. Kamp sva plačala že danes (49 evrov za dva dni), ker greva jutri na pot precej zgodaj.

Danes sva prehodila več kot 12 kilometrov od tega 7 kilometrov po centru Beograda.

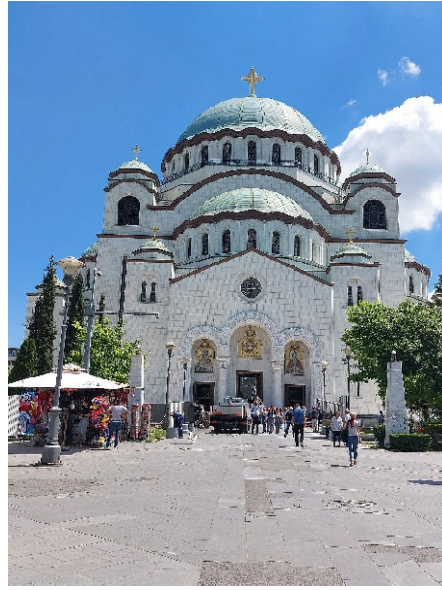

Današnja peš pot po Beogradu.

Še nekaj slik.

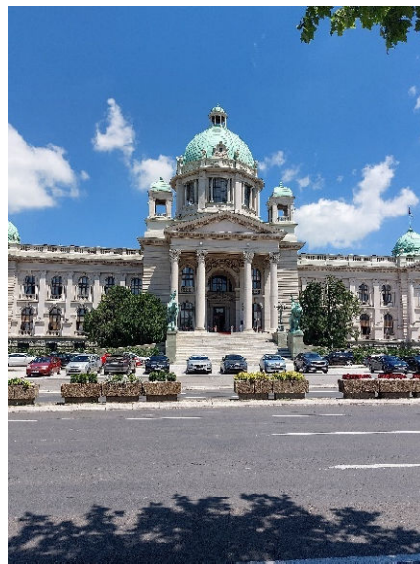
Kip posvečen Karađorđu v parku pred cerkvijo Svetega Save.

Mogočna cerkev Svetega Save blizu centra Beograda, notranjost je prav tako veličastna.

Vhod v muzej Nikole Tesle, kjer pa evrov in plačilnih kartic ne sprejemajo.

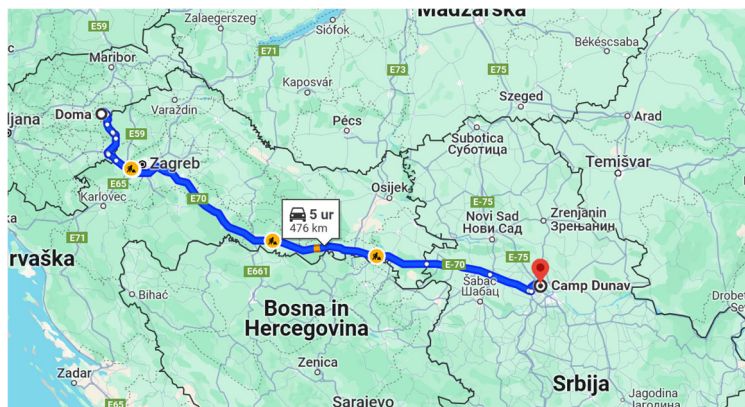
Zgradba Narodne skupščine, nekoč zvezna skupščina Jugoslavije.

23. DAN – VRNITEV DOMOV

Vrnitev iz Beograda domov je potekala po avtocesti do Zagreba, nato do Brežic in po lokalnih cestah domov. Na meji med Srbijo in Hrvaško ni bilo nobene vrste zato sva formalnosti opravila takoj. Vsakih 150 do 200 kilometrov sva naredila postanek za razgibavanje in brezalkoholne pijače, tudi kakšen mini sendvič je bil dobrodošel. Seveda pa še na Hrvaškem polnjenje diesla, saj je na Hrvaškem občutno cenejši kot pri nas.

In kaj sva komaj čakala. Morda ste uganili, klasično govejo juho z rezanci, govedino, pražen krompir in zeleno solato. Vse to je naju čakalo, kar pri nama doma, v režiji naše babice in sina.

Zadnji dan sva prevozila 486 kilometrov, čas vožnje s postanki je trajal 7 ur in 5 minut. Povprečna poraba goriva na celi relaciji od doma in nazaj je znašala 9,1 litra. Ta podatek morava dopolniti s tem, da nikoli ne voziva kaj več kot 95 kilometrov na uro, prej manj kot več.

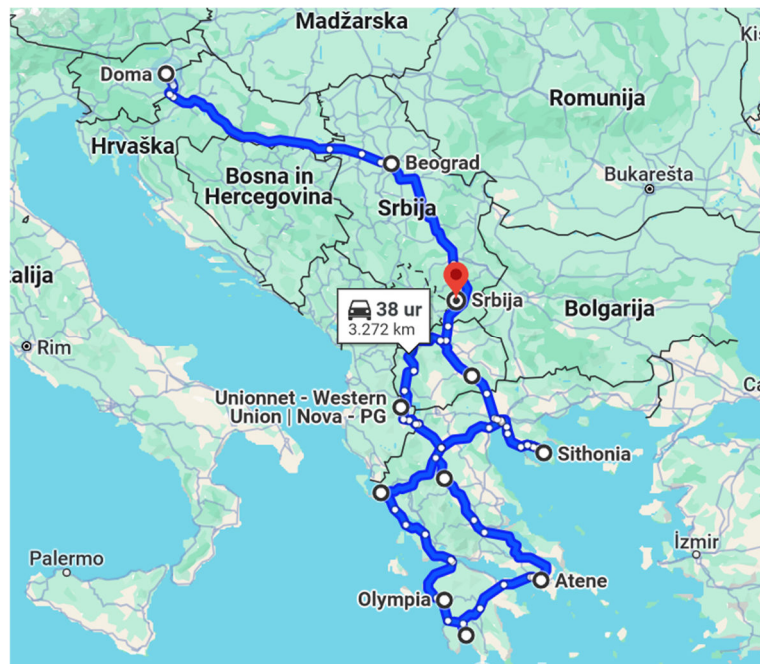

Današnja pot.

NEKAJ POSEBNOSTI IN PRIPOROČIL S TEGA POTOVANJA

1. Kar nekako navajeni smo, da neovirano brskamo po mobilnem telefonu ali prenosniku, račun je vedno enak, odvisen od pogodbe z operaterjem. To seveda velja za države EU ne pa tiste, ki niso v EU. To sva sicer vedela, toda v Beogradu sva po pomoti pustila vključene mobilne podatke na enem od mobilnih telefonov. Manj kot pet minut brskanja po internetu naju je stalo 36 evrov. Zato pazite na to in nikoli izven EU ne vklopljajte mobilnih podatkov.
2. V Grčiji avtodom praviloma štejejo za avtobus in temu primerno plačate tudi veliko več za cestnine. Nenavadno je to, da imajo ob cestninskih postajah kar nameščen nekakšen višinomer in če je vaš avtodom višji od 2,7 metra vas štejejo v kategorijo avtobusov, zato plačate veliko višjo cestnino. To velja za severni del Grčije, za vse ostale cestninske postaje pa ne, tam vas avtomatično štejejo v kategorijo avtobusov.
3. Precej presenečajo tudi obeležja v prometnih nesrečah umrlih na cestah, tako v Srbiji, Severni Makedoniji, Grčiji in tudi Albaniji. V Srbiji postavljajo miniaturne nagrobne plošče s podatki o umrlem, V Grčiji pa v prometnih nesrečah umrlim postavljajo prave miniaturne kapelice s podatki o umrlem, v Albaniji in Severni Makedoniji pa najdete ena in druga obeležja. Res pa je na nekaterih odsekih cest to že kar malo moteče, saj imate občutek, da se vozite po pokopališču.

4. Avtoceste, sploh pa državne ceste, so praktično povsod na najini relaciji potovanja pogosto slabe in polne udarnih jam, ki vas lahko stanejo presekane pnevmatike ali še kaj več, zato v tem smislu priporočava skrajno previdnost ne le voznika ampak tudi sopotnika.
5. Najina izkušnja z več potovanj je jasna, južneje greste bolj zanemarjeno je okolje, kupi smeti ob cestah in še kje naj vas ne presenetijo. Pa ne mislite, da gre le za države, ki niso v EU, v Grčiji ni nič drugače.
6. Na tem potovanju pa sva v najini res dolgoletni karieri potovanja z avtodomom, naletela na daleč najboljši kamp, čeprav sva prepotovala praktično celo Evropo. Morda ste pomislili, da je bil ta kamp v Grčiji. Motite se, bil je v Albaniji ob albanskem delu Ohridskega jezera. Imenuje se Camping ARBI. Kamp sprejme okoli 30 avtodomov, ima restavracijo, moderne sanitarije, elektriko, internet in pitno vodo na vsaki parceli, pa tudi odtok za odpadno vodo. Vse to vam nudijo za 18 evrov. Če ste še tako natančni pri čistoči in v smislu plevela, boste imeli velike težave, da boste našli kakšen papirček ali kakšno zel v kampu. Kamp res priporočava.
7. Na drugi strani pa imate prave male ali velike goljufe. Na makedonski strani Ohridskega jezera v kraju Ohrid, sva naletela na kamp, ki naj bi bil sodeč po njihovem lastnem zapisu na spletu nov, nudil naj bi vse kar nudijo dobri kampi od restavracije, trgovine, modernih sanitarij in še mnogo tega. Nič seveda ni res razen interneta in mrzle vode v podrtiji, ki ji pravijo sanitarije ne drži. Kamp niti ni pokošen tako, da se peš prebijate po travi, ki pogosto sega do pasu.
8. V kampih na relaciji najinega potovanja ti redko izdajo račun, večina lastnikov kampov (velja tudi za Grčijo) ima priročen izgovor, ki se glasi takole: »Terminal za uporabo plačilnih kartic imamo na servisu«. Seveda goljufajo državo.
9. Posebnost je tudi to, da srečate skupino več avtodomov iz Kitajske. Midva sva jih srečala in sodeč po nalepkah na njihovih avtodomih so krenili na pot iz Kitajske, nameravajo prevoziti praktično celo Evropo in se vrniti na Kitajsko. Njihovo potovanje naj bi trajalo pol leta.

Celotna pot.

Za zaključek naj navedeva nekaj podatkov.

- Skupno sva prevozila 4.293 kilometrov.
- Za vstopnine in lokalne prevoze sva plačala 66 evrov.
- Za avtoceste sva plačala 279 evrov (v Grčiji avtodom pri cestninjenju štejejo za avtobus).
- Za gorivo sva plačala 533 evrov.
- Za kampe sva plačala 505 evrov (to kaže pojasniti, večina avtodomarjev se poslužuje cenenih ali brezplačnih parkirnih mest za avtodome, midva pa nikoli ne pristajava na prenočevanje na nezavarovanih mestih, zato je najin strošek toliko višji).
- SKUPNI strošek 23 dnevnega potovanja, brez hrane, je bil 1.383 evrov.

Izr. prof. dr. Irena Gorenak in izr. prof. dr. Vinko Gorenak